๘๐ พรรษา มหามงคล

บรรพชาสามเณร ๘๔,๐๐๐ รูป

เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

เนื่องในมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐

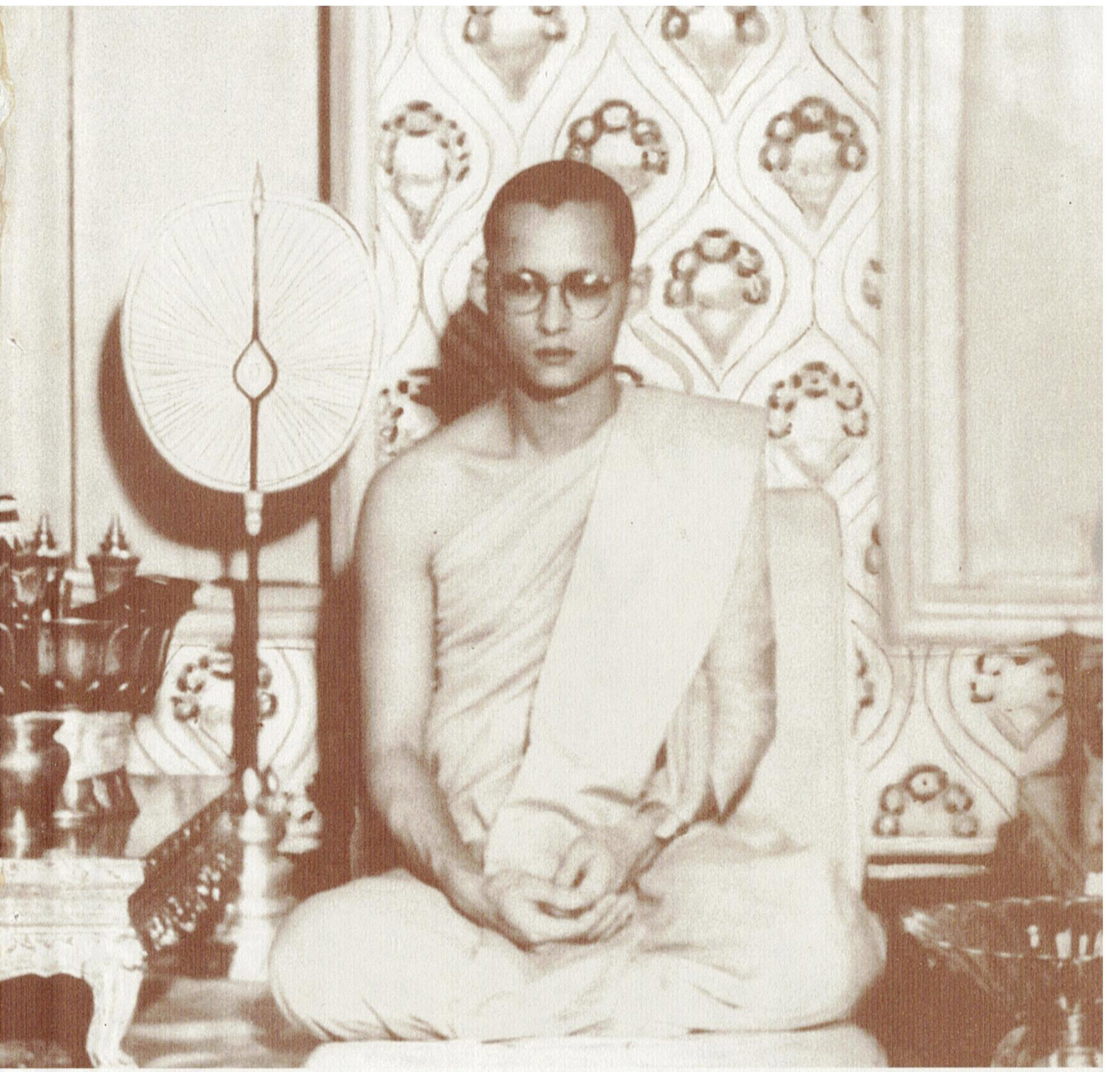
บรรพชาสามเณร ๘๔,๐๐๐ รูป เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

๘๐ พรรษา มหามงคล

บรรพชาสามเณร ๘๔,๐๐๐ รูป

เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
เนื่องในมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐

พระทรงศีลทรงธรรมอำไพเด่น
ทรงค้ำชูพุทธศาสน์พิลาศพิไล
รวมกุศลรวมดวงใจไทยทั่วหล้า
ประสิทธิ์พรชัยมงคลล้นทับทวี

ทรงบำเพ็ญประพฤติยึดบุญใส
น้ำพระทัยพระเมตตาปรากฏมี
พรหมเทวาพระไตรรัตน์สวัสดิ์ศรี
ขอสดุดี... ขอพระองค์ทรงพระเจริญ

สมเด็จพระพุฒาจารย์
ประธานคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช
ประธานฝ่ายสงฆ์

พระราชสมุทรเมธี ทุ่มชีวีพระศาสน์ประกาศลั่น
พุทธบุตรต้องเป็นหนึ่งเดียวกัน สมานฉันท์รักมั่นปากน้ำเอย

สัมโมทนียกถา ของ

พระราชสมุทรเมธี

เจ้าคณะจังหวัดสมุทรปราการ

เนื่องในศุภวาระที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเจริญมีพระชนมพรรษาครบ 80 พรรษา ในวันที่ 5 ธันวาคม 2550 นับเป็นมหามงคลสมัยพิเศษยิ่ง ในวโรกาสดังกล่าวคณะสงฆ์จังหวัดสมุทรปราการ ได้ร่วมปรึกษาหารือกับหลายหน่วยงาน และผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการ จัดพิธีเฉลิมฉลองในวโรกาสดังกล่าว โดยการจัดโครงการบรรพชาสามเณร 84,000 รูป เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสมหามงคล เฉลิมพระชนมพรรษา 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550 ระหว่างวันที่ 14-28 ตุลาคม 2550 ซึ่งมีวัดที่เข้าโครงการเป็นหน่วยอบรมสามเณร จำนวน 11 วัด เพื่อเป็นการถวายพระราชกุศลแด่พระองค์ท่าน และเพื่อเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม โดยใช้หลักธรรมของพระพุทธศาสนาขัดเกลาอุปนิสัยเด็ก เยาวชน สร้างความเข้มแข็งให้กับครอบครัวให้เป็นคนดีของสังคม ช่วยกันพัฒนาชาติ สังคมให้มีความเจริญยั่งยืนตลอดไป นอกจากนี้แล้วยังเป็นการสืบศาสนทายาทให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

อาตมาขออนุโมทนาในกุศลผลบุญที่คณะสงฆ์ทั้งจังหวัด สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการ และส่วนราชการต่าง ๆ ได้ประสานงานให้ความร่วมมือเป็นอย่างดียิ่ง ในทุกด้าน และขออนุโมทนา นายอำนวย รัศมิทัต นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ ที่ได้ให้การสนับสนุนงบประมาณการดำเนินงานทั้งหมดในการจัดงานครั้งนี้ จนทำให้การจัดงานครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ขอให้ประสพแต่ความสุขความเจริญเทอญ

ขอเจริญพร

(ลายมือชื่อ)

(พระราชสมุทรเมธี)

เจ้าคณะจังหวัดสมุทรปราการ

สารจาก

นายอนุวัฒน์ เมธีวิบูลวุฒิ

ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการ

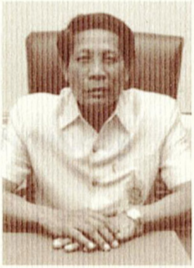
โครงการบรรพชาสามเณร 84,000 รูป เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่อในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550 เป็นโครงการที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติได้กำหนดขึ้น โดยให้จังหวัดประสานงานขอความร่วมมือจากคณะสงฆ์ในแต่ละจังหวัดและให้สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการเป็นเลขานุการในการดำเนินงาน จึงนับว่าเป็นโอกาสที่ดี ที่เราชาวจังหวัดสมุทรปราการ จะได้มีส่วนร่วมในการเฉลิมฉลองในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะมีพระชนมายุครบ 80 พรรษา ในวันที่ 5 ธันวาคม 2550 เนื่องจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเป็นเอกอัครศาสนูปถัมภก มีพระคุณูปการ อันยิ่งใหญ่ต่อพระพุทธศาสนาอย่างอเนกอนันต์ โดยคณะสงฆ์ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากนายอำนวย รัศมิทัต นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ จึงทำให้การดำเนินงานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ผมในฐานะผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการ ขอแสดงความชื่นชมในการดำเนินงานครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง คณะสงฆ์จังหวัดสมุทรปราการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 และเขต 2 และส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งเป็นส่วนราชการรับผิดชอบการดำเนินงานในครั้งนี้

ผมขอขอบคุณท่านอีกครั้งหนึ่ง ทั้งที่กล่าวนามและมิได้กล่าวนามในที่นี้ และขออำนวยพรให้ท่านทั้งหลายได้ประสพแต่ความสุข ความเจริญ ในกุศลบุญครั้งนี้โดยทั่วกัน

(นายอนุวัฒน์ เมธีวิบูลวุฒิ)

ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการ

สารจาก

นายอำนวย รัศมิทัต

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ

คณะสงฆ์จังหวัดสมุทรปราการ และสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการ ได้เสนอจัดทำโครงการบรรพชาสามเณร 84,000 รูป เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550 โดยมีการบรรพชาสามเณร ระหว่างวันที่ 14-28 ตุลาคม 2550 ในโอกาสนี้ คณะสงฆ์จังหวัดสมุทรปราการ ได้ของบประมาณอุดหนุนจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ เพื่อใช้เป็นงบประมาณในการดำเนินงานดังกล่าว ผมพิจารณาแล้วเห็นว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีภารกิจในด้านการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรมและสร้างความสมานฉันท์ของประชาชนในท้องถิ่นให้เกิดความสงบสุขในสังคม ดังนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการจึงพิจารณาจัดสรรงบประมาณให้กับคณะสงฆ์จังหวัดสมุทรปราการครั้งนี้ด้วยความยินดียิ่ง โดยมอบให้สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการเป็นผู้ดำเนินงาน ขอให้การดำเนินงานดังกล่าวได้สำเร็จไปตามประสงค์ที่วางเอาไว้

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จงดลบันดาลอภิบาลให้ผู้มีส่วนร่วมในการดำเนินงานบรรพชาสามเณรครั้งนี้ จงมีพลานามัยสุขภาพกาย สุขภาพใจที่แข็งแรงตลอดกาล

(นายอำนวย รัศมิทัต)

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ

คำปรารภ

นางสาวประนอม คงพิกุล

ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการ

สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งเป็นส่วนราชการที่มีบทบาทหน้าที่และภารกิจในการสนองงานของคณะสงฆ์ และการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ตามแนวปรัชญาว่าด้วยการส่งเสริมความเข้มแข็ง การสร้างจิตสำนึกค่านิยม คุณธรรม และจริยธรรมที่ดีงามให้กับคนในสังคม เป็นพลังขับเคลื่อนในการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตส่งเสริมให้เด็กเยาวชน ประชาชน ทั่วไปได้ศึกษาและปฏิบัติตามหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนา จนสามารถนำไปประกอบอาชีพโดยใช้หลักธรรมเป็นเครื่องกำกับ เพื่อนำทางการดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นสุข สอดคล้องกับแนวเศรษฐกิจพอเพียง

ในนามของสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการ ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงต่อ พระเดชพระคุณท่านพระราชสมุทรเมธี เจ้าคณะจังหวัดสมุทรปราการ คณะสงฆ์ทั้งจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการ ส่วนราชการทุกส่วน ที่ได้ประสานงานให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในทุกๆ ด้าน จนทำให้การจัดทำโครงการบรรพชาสามเณร 84,000 รูป เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550 สำเร็จไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ และขอขอบพระคุณอย่างสูงต่อนายอำนวย รัศมิทัต นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ ที่ได้พิจารณาจัดงบประมาณในการดำเนินงานดังกล่าว เพื่อร่วมใจกัน พร้อมใจกันทำความดีและร่วมกันแสดงออกถึงความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในวโรกาสอันสำคัญเช่นนี้

(นางสาวประนอม คงพิกุล)

ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการ

คำนำและคุณประโยชน์

คนไทยเราคุ้นเคยกับการสวดมนต์มาตั้งแต่เกิด แต่เป็นที่น่าสงสารว่าได้สวดตามๆ กันไป น้อยคนนักที่จะแปลได้และรู้ความหมาย ทำให้ขาดสาระทางใจ กลายเป็นความงมงายของผู้ไม่เข้าใจ ฉะนั้น ควรหัดสวดมนต์แปลเพื่อจิตจะได้น้อมตามไปในอรรถรสจากการสวดมนต์อย่างแท้จริง

อานิสงส์ของการสวดมนต์

๑. **ไล่ความขี้เกียจ** ขณะสวดมนต์ อารมณ์เบื่อ เซื่องซึม ง่วงนอน เกียจคร้านจะหมดไป เกิดความแช่มชื่นกระฉับกระเฉงขึ้น

๒. **ตัดความเห็นแก่ตัว** เพราะขณะสวดมนต์นั้นอารมณ์ของเราไปหน่วงอยู่ที่การสวดมนต์ ไม่ได้คิดถึงตัวเอง ความโลภ โกรธ หลงจึงมิได้กล้ำกรายเข้าสู่วาระจิต

๓. **ได้ปัญญา** การสวดมนต์โดยรู้คำแปล รู้ความหมาย ย่อมทำให้ผู้สวดได้ปัญญาความรู้ แทนที่จะสวดแจ้ว ๆ เหมือนนกแก้วนกขุนทองโดยไม่รู้อะไรเลย

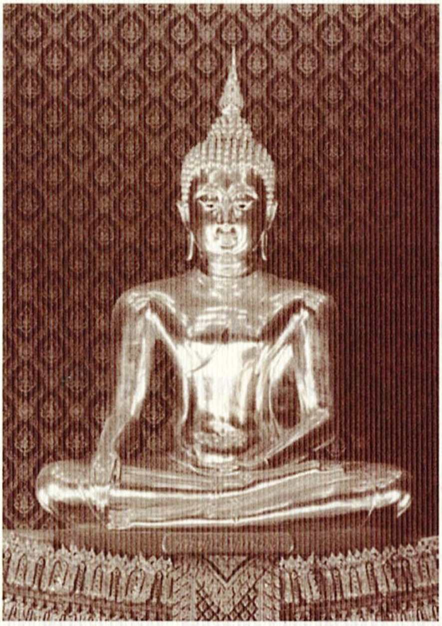
๔. **จิตเป็นสมาธิ** เพราะขณะสวดมนต์นั้น ผู้สวดต้องสำรวจใจแน่วแน่ มิฉะนั้นจะสวดผิด ได้หน้าลืมหลัง เมื่อจิตเป็นสมาธิ ความสงบเยือกเย็นในจิตจะเกิดขึ้น

๕. **ได้เฝ้าพระพุทธเจ้า** เพราะขณะสวดมนต์นั้น ผู้สวดมีกายวาจา ปกติ (มีศีล) มีใจแน่วแน่(มีสมาธิ) มีความรู้ระลึกถึงคุณความดีของพระพุทธเจ้า(มีปัญญา) เท่ากับได้เฝ้าพระองค์ด้วยการปฏิบัติบูชา ครบไตรสิกขาอย่างแท้จริง

ถ้าไม่อยากยากจน
ต้องสวดมนต์ให้มาก
ถ้าไม่ยากลำบาก
ต้องหนีจากอบายมุข
ถ้าไม่อยากมีทุกข์
ต้องไม่ผูกหนี้สิน

สารบัญ

คำทำวัตรเช้าแปล

คำบูชาพระรัตนตรัย

โย โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,

พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น พระองค์ใด, เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลส เพลิงทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

สวากขาโต เยนะ ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ใด, ตรัสไว้ดีแล้ว

สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ใด, ปฏิบัติดีแล้ว,

ตัมมะยัง ภะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง, อิเมหิ สักกาเรหิ ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปูชะยามะ,

ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอบูชาอย่างยิ่ง ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, พร้อมทั้งพระธรรมและพระสงฆ์, ด้วยเครื่องสักการะทั้งหลายเหล่านี้, อันยกขึ้นตามสมควรแล้วอย่างไร,

สาธุ โน ภันเต ภะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ;

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ, พระผู้มีพระภาคเจ้าแม้ปรินิพพานนานแล้ว, ทรงสร้างคุณอันสำเร็จประโยชน์ไว้แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย,

ปัจฉิมาชะนะตานุกัมปะมานะสา,

ทรงมีพระหฤทัยอนุเคราะห์แก่พวกข้าพเจ้า, อันเป็นชนรุ่นหลัง,

อิเม สักกาเร ทุคคะตะปัณณาการะภูเต ปะฏิคคัณหาตุ,

ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าจงรับเครื่องสักการะ, อันเป็นบรรณาการของคนยากทั้งหลายเหล่านี้,

อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ.

เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ตลอดกาลนานเทอญ.

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา:

พระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง;

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ.

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน.

(กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า, ตรัสไว้ดีแล้ว;

ธัมมัง นะมัสสามิ,

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม.

(กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ;

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, ปฏิบัติดีแล้ว,

สังฆัง นะมามิ.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์.

(กราบ)

ปุพพภาคนมการ

(หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส.)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต,

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า, พระองค์นั้น,

อะระหะโต, ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส,

สัมมาสัมพุทธัสสะ. ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(ว่า ๓ หน)

๑. พุทธาภิถุติ
(หันทะ มะยัง พุทธาภิถุติง กะโรมะ เส.)

โย โส ตะถาคะโต, พระตถาคตเจ้านั้น พระองค์ใด,

อะระหัง, เป็นผู้ไกลจากกิเลส

สัมมาสัมพุทโธ, เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

วิชชาจะระณะสัมปันโน, เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ,

สุคะโต, เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี,

โลกะวิทู, เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง,

อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ,

เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้ อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า,

สัตถา เทวะมนุสสานัง, เป็นครูผู้สอน ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย,

พุทโธ, เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม,

ภะคะวา; เป็นผู้มีความจำเริญจำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์;

โย อิมัง โลกัง สะเทวะกัง สะมาระกัง สะพรัหมะกัง , สัสสะมะณะ-พราหมะณิงปะชัง สะเทวะสะนุสสัง สะยัง อะภิญญา สัจฉิกัตวา ปะเวเทสิ,

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, ได้ทรงทำความดับทุกข์ให้แจ้ง ด้วย พระปัญญาอันยิ่งเองแล้ว, ทรงสอนโลกนี้พร้อมทั้งเทวดา, มาร พรหม, และหมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณะพราหมณ์, พร้อมทั้ง เทวดา และมนุษย์ให้รู้ตาม,

โย ธัมมัง เทเสสิ, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด , ทรงแสดงธรรมแล้ว,

อาทิกัลยาณัง, ไพเราะในเบื้องต้น,

มัชเฌกัลยาณัง, ไพเราะในท่ามกลาง,

ปะริโยสานะกัลยาณัง, ไพเราะในที่สุด,

สาตถัง สะพยัญชะนัง เกวะละปริปุณณัง ปะริสุทธัง พรัหมะจะริยัง ปะกาเสสิ,

ทรงประกาศพรหมจรรย์, คือแบบแห่งการปฏิบัติอันประเสริฐ บริสุทธิ์ บริบูรณ์สิ้นเชิง, พร้อมทั้งอรรถะ (คำอธิบาย) พร้อมทั้งพยัญชนะ(หัวข้อ);

ตะมะหัง ภะคะวันตัง อะภิปูชะยามิ,

ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง, เฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น,

ตะมะหัง ภะคะวันตัง สิระสา นะมามิ.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, ด้วยเศียรเกล้า.

(กราบระลึกพระพุทธคุณ)

๒. ธัมมาภิถุติ
(หันทะ มะยัง ธัมมาภิถุติง กะโรมะ เส.)

โย โส สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรมนั้นใด, เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสไว้ดีแล้ว,

สันทิฏฐิโก, เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ พึงเห็นได้ด้วยตนเอง,

อะกาลิโก, เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล,

เอหิปัสสิโก, เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกะผู้อื่นว่า, ท่านจงมาดูเถิด,

โอปะนะยิโก, เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว,

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ; เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน;

ตะมะหัง ธัมมัง อะภิปูชะยามิ, ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง
เฉพาะพระธรรมนั้น,

ตะมะหัง ธัมมัง สิระสา นะมามิ.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระธรรมนั้น ด้วยเศียรเกล้า.

(กราบระลึกพระธรรมคุณ)

๓. สังฆาภิถุติ
(หันทะ มะยัง สังฆาภิถุติง กะโรมะ เส.)

โย โส สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นหมู่ใด, ปฏิบัติดีแล้ว,

อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติตรงแล้ว,

ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว,

สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ;

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติสมควรแล้ว;

ยะทิทัง, ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ,

จัตตาริ ปุริสะยุานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,

คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ,

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

นั่นแหละสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า,

อาหุเนยโย, * เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา,

ปาหุเนยโย, * เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ,

ทักขิเณยโย, * เป็นผู้ควรรับทักขิณาทาน,

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ,

เป็นเนื้อนาบุญของโลก, ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า,

* ให้อ่านว่า อาหุไนยโย, ปาหุไนยโย, ทักขิไณยโย

ตะมะหัง สังฆัง อะภิปูชะยามิ,

ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง, เฉพาะพระสงฆ์หมู่นั้น,

ตะมะหัง สังฆัง สิระสา นะมามิ.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์หมู่นั้น ด้วยเศียรเกล้า.

(กราบระลึกพระสังฆคุณ)

๔. รตนัตตยัปปณามคาถา
(หันทะ มะยัง ระตะนัตตะยัปปะณามะคาถาโย เจวะสังเวคะปะริกิตตะนะปาฐัญจะ ภะณามะ เส.)

พุทโธ สุสุทโธ กะรุณามะหัณณะโว,

พระพุทธเจ้าผู้บริสุทธิ์ มีพระกรุณาดุจห้วงมหรรณพ,

โยจจันตะสุทธัพพะญาณะโลจะโน,

พระองค์ใด มีตาคือญาณอันประเสริฐหมดจดถึงที่สุด,

โลกัสสะ ปาปูปะกิเลสะฆาตะโก,

เป็นผู้ฆ่าเสียซึ่งบาป และอุปกิเลสของโลก,

วันทามิ พุทธัง อะหะมาทะเรนะ ตัง;

ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ;

ธัมโม ปทีโป วิยะ ตัสสะ สัตถุโน,

พระธรรมของพระศาสดา สว่างรุ่งเรืองเปรียบดวงประทีบ,

โย มัคคะปากามะตะเภทะภินนะโก,

จำแนกประเภท คือ มรรค ผล นิพพาน, ส่วนใด,

โลกุตตโร โย จะ ตะทัตถะทีปะโน,

ซึ่งเป็นตัวโลกุตตระ, และส่วนใดที่ชี้แนวแห่งโลกุตตระนั้น,

โลกุตตโร โย จะ ตะทัตถะทีปะโน,

ซึ่งเป็นตัวโลกุตตระ, และส่วนใดที่ชี้แนวแห่งโลกุตตระนั้น,

วันทามิ ธัมมัง อะหะมาทะเรนะ ตัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,

สังโฆ สุเขตตาภยะติเขตตะสัญญิโต,

พระสงฆ์เป็นนาบุญอันยิ่งใหญ่กว่านาบุญอันดีทั้งหลาย,

โย ทิฏฐะสันโต สุคะตานุโพธะโก,

เป็นผู้เห็นพระนิพพาน, ตรัสรู้ตามพระสุคต, หมู่ใด,

โลลัปปะหีโน อะริโย สุเมธะโส,

เป็นผู้ละกิเลสเครื่องโลเล เป็นพระอริยเจ้า มีปัญญาดี,

วันทามิ สังฆัง อะหะมาทะเรนะ ตัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,

อิจเจวะเมกันตะภิปูชะเนยยะกัง, วัตถุตตะยัง วันทะยะตาภิสังขะตัง,

ปุญญัง มะยา ยัง มะมะ สัพพุปัททะวา,

มา โหนตุ เว ตัสสะ ปะภาวะสิทธิยา.

บุญใด ที่ข้าพเจ้าผู้ไหว้ซึ่งวัตถุสาม, คือพระรัตนตรัย

อันควรบูชายิ่งโดยส่วนเดียว , ได้กระทำแล้วเป็นอย่างยิ่งเช่นนี้นี้,

ขออุปัทวะ (ความชั่ว) ทั้งหลาย, จงอย่ามีแก่ข้าพเจ้าเลย,

ด้วยอำนาจความสำเร็จอันเกิดจากบุญนั้น.

๕. สังเวคปริกิตตนปาฐะ

อิธะ ตะถาคะโต โลเก อุปปันโน,

พระตถาคตเจ้าเกิดขึ้นแล้ว ในโลกนี้

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,

เป็นผู้ไกลจากกิเลส, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

ธัมโม จะ เทสิโต นิยยานิโก,

และพระธรรมที่ทรงแสดง, เป็นธรรมเครื่องออกจากทุกข์,

อุปะสะมิโก ปะรินิพพานิโก,

เป็นเครื่องสงบกิเลส, เป็นไปเพื่อปรินิพพาน,

สัมโพธะคามี สุคะตัปปะเวทิโต;

เป็นไปเพื่อความรู้พร้อม, เป็นธรรมที่พระสุคตประกาศ;

มะยันตัง ธัมมัง สุตวา เอวัง ชานามิ,

พวกเราเมื่อได้ฟังธรรมนั้นแล้ว, จึงได้รู้อย่างนี้ว่า,

ชาติปิ ทุกขา, แม้ความเกิดก็เป็นทุกข์,

ชะราปิ ทุกขา, แม้ความแก่ก็เป็นทุกข์,

มะระณัมปิ ทุกขัง, แม้ความตายก็เป็นทุกข์,

โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา,

แม้ความโศก ความร่ำไรรำพัน, ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ ก็เป็นทุกข์,

อัปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข,

ความประสบกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์,

ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข,

ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รัก ที่พอใจ ก็เป็นทุกข์,

ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง,

มีความปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้น นั่นก็เป็นทุกข์,

เสยยะถีทัง; ได้แก่สิ่งเหล่านี้คือ:-

รูปูปาทานักขันโธ, ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือ รูป,

เวทะนูปาทานักขันโธ, ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือเวทนา,

สัญญูปาทานักขันโธ, ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสัญญา,

สังขารูปาทานักขันโธ, ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสังขาร,

วิญญาณูปาทานักขันโธ, ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือวิญญาณ,

เยสัง ปะริญญายะ, เพื่อให้สาวกกำหนดรอบรู้อุปาทานขันธ์ เหล่านี้เอง,

ธะระมาโน โส ภะคะวา,

จึงพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, เมื่อยังทรงพระชนม์อยู่,

เอวัง พะหุลัง สาวะเก วิเนติ,

ย่อมทรงแนะนำสาวกทั้งหลาย, เช่นนี้ เป็นส่วนมาก,

เอวัง ภาคา จะ ปะนัสสะ ภะคะวะโต สาวะเกสุ อะนุสาสะนี พะหุลา ปะวัตตะติ;

อนึ่ง คำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, ย่อมเป็นไป
ในสาวกทั้งหลาย, ส่วนมาก, มีส่วน คือ การจำแนก อย่างนี้ว่า:-

รูปัง อะนิจจัง, รูปไม่เที่ยง,

เวทะนา อะนิจจา, เวทนาไม่เที่ยง,

สัญญา อะนิจจา, สัญญาไม่เที่ยง,
สังขารา อะนิจจา, สังขารไม่เที่ยง,
วิญญาณัง อะนิจจา, วิญญาณไม่เที่ยง,
รูปัง อะนัตตา, รูปไม่ใช่ตัวตน,
เวทะนา อะนัตตา, เวทนาไม่ใช่ตัวตน,
สัญญา อะนัตตา, สัญญาไม่ใช่ตัวตน,
สังขารา อะนัตตา, สังขารไม่ใช่ตัวตน,
วิญญาณัง อะนัตตา, วิญญาณไม่ใช่ตัวตน,
สัพเพ สังขารา อะนิจจา, สังขารทั้งหลายทั้งปวง ไม่เที่ยง,
สัพเพ ธัมมา อะนัตตาติ, ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ไม่ใช่ตัวตน, ดังนี้,
เต(ตา)* มะยัง โอติณณามหะ ชาติยา,
พวกเราทั้งหลาย, เป็นผู้ถูกครอบงำแล้ว, โดยความเกิด
ชะรามะระเณนะ, โดยความแก่และความตาย,
โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ,
โดยความโศก ความร่ำไรรำพัน, ความไม่สบายกาย
ความไม่สบายใจ ความรับแค้นใจ ทั้งหลาย,
ทุกโขติณณา, เป็นผู้ถูกความทุกข์ หยั่งเอาแล้ว,
ทุกขะปะเรตา, เป็นผู้มีความทุกข์ เป็นเบื้องหน้าแล้ว,
อัปเปวะนามิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยา ปัญญาเยถาติ.

ทำไฉน การทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้, จะพึงปรากฏชัดแก่เราได้

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภะคะวันตัง สะระณัง คะตา,

เราทั้งหลายผู้ถึงแล้วซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า, แม้ปรินิพพานนานแล้ว พระองค์นั้น เป็นสรณะ

ธัมมัญจะ สังฆัญจะ, ถึงพระธรรมด้วย ถึงพระสงฆ์ด้วย,

ตัสสะ ภะคะวะโต สาสะนัง ยะถาสะติ ยะถาพะลัง มะนะสิกะโรมะ อะนุปะฏิปัชชามะ,

จักทำในใจอยู่, ปฏิบัติตามอยู่, ซึ่งคำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นตามสติกำลัง,

สา สา โน ปะฏิปัตติ, ขอให้ความปฏิบัตินั้น ๆ ของเราทั้งหลาย,

อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยายะ สังวัตตะตุ.

จงเป็นไปเพื่อการทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้ เทอญ.

(สำหรับภิกษุสามเณรสวด)

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภะคะวันตัง อุททิสสะ อะระหันตัง สัมมาสัมพุทธัง,

เราทั้งหลาย อุทิศเฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้ไกลจากกิเลส, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง, แม้ปรินิพพานนานแล้ว พระองค์นั้น,

สัทธา อะคารัสมา อะนะคาริยัง ปัพพะชิตา,

เป็นผู้มีศรัทธา ออกบวชจากเรือน ไม่เกี่ยวข้องด้วยเรือนแล้ว,

ตัสมิง ภะคะวะติ พรัหมะจะริยัง จะรามะ,

ประพฤติอยู่ซึ่งพรหมจรรย์ ในพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น,

ภิกขูนัง (สามะเณรานัง) สิกขาสาชีวะสะมาปันนา,

ถึงพร้อมด้วยสิกขาและธรรมเป็นเครื่องเลี้ยงชีวิต

ของภิกษุทั้งหลาย, (ของสามเณรทั้งหลาย)

ตัง โน พรัหมะจะริยัง อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยายะ สังวัตตะตุ.

ขอให้พรหมจรรย์ของเราทั้งหลายนั้น, จงเป็นไปเพื่อการทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้ เทอญ.

๖. ตังขณิกปัจจเวกขณปาฐะ*
(หันทะ มะยัง ตังขะณิกะปัจจะเวกขะณะปาฐัง ภะณามะ เส.)
(ข้อว่าด้วยจีวร)

ปะฏิสังขา โยนิโส จีวะรัง ปะฏิเสวามิ,

เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้วนุ่งห่มจีวร,

ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ,

เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,

อุณหัสสะ ปะฏิฆาตายะ,

เพื่อบำบัดความร้อน,

ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปฏิฆาตายะ,

เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,

ยาวะเทวะ หิริโกปีนะปะฏิจฉาทะนัตถัง

และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะอันให้เกิดความละอาย,

(ข้อว่าด้วยบิณฑบาต)

ปะฏิสังขา โยนิโส ปิณฑะปาตัง ปะฏิเสวามิ,

เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้วจึงฉันบิณฑบาต,

เนวะ ทะวายะ, ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเพลิดเพลินสนุกสนาน,

นะ มะ ทายะ, ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเมามัน เกิดกำลังพลังทางกาย,

นะ มัณฑะนายะ, ไม่ให้เป็นไปเพื่อประดับ,

นะ วิภูสะนายะ, ไม่ให้เป็นไปเพื่อตกแต่ง ,

ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิติยา,

แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้แห่งกายนี้,

ยาปะนายะ, เพื่อความเป็นไปได้ของอัตภาพ,

วิหิงสุปะระติยา, เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย,

พรัหมะจะริยานุคคะหายะ,

เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤติพรหมจรรย์,

อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปะฏิหังขามิ,

ด้วยการทำอย่างนี้, เราย่อมระงับเสียได้ ซึ่งทุกขเวทนาเก่า คือความหิว,

นะวัญจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ,

และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น,

ยาตรา จะ เม ภะวิสสะติ อะนะวัชชะตา จะ ผาสุวิหาโร จาติ.

อนึ่ง ความเป็นไปโดยสะดวกแห่งอัตภาพนี้ด้วย, ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย, และความเป็นอยู่โดยผาสุกด้วย, จักมีแก่เราดังนี้.

(ข้อว่าด้วยเสนาสนะ)

ปะฏิสังขา โยนิโส เสนาสะนัง ปะฏิเสวามิ,

เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้วใช้สอยเสนาสนะ,

ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ,

เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,

อุณหัสสะ ปะฏิฆาตายะ,

เพื่อบำบัดความร้อน,

ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ,

เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด
และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,

(ข้อว่าด้วยคิลานเภสัช)

ปฏิสังขา โยนิโส คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขารัง ปะฏิเสวามิ,

เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้ว บริโภคเภสัชบริขาร
อันเกื้อกูลแก่คนไข้,

ยาวะเทวะ อุปปันนานัง เวยยาพาธิกานัง เวทะนานัง ปฏิฆาตายะ,

เพียงเพื่อบำบัดทุกขเวทนาอันบังเกิดขึ้นแล้วมีอาพาธต่าง ๆ เป็นมูล,

อัพยาปัชฌะปะระมะตายาติ.

เพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียนเป็นอย่างยิ่ง ดังนี้.

๗. กรวดน้ำตอนเช้า
ปัตติทานคาถา
(หันทะ มะยัง ปัตติทานะคาถาโย ภะณามะ เส.)

ยา เทวะตา สันติ วิหาระวาสินี, ถูเป ฆะเร โพธิฆะเร ตะหิง ตะหิง,

เทวดาทั้งหลายเหล่าใด, มีปกติอยู่ในวิหาร,
สิงสถิตที่เรือนพระสถูป ที่เรือนโพธิ์ ในที่นั้น ๆ,

ตา ธัมมะทาเนนะ ภะวันตุ ปูชิตา,
โสตถิง กะโรนเตธะ วิหาระมัณฑะเล,

เทวดาทั้งหลายเหล่านั้น, เป็นผู้อันเราทั้งหลายบูชาแล้วด้วยธรรมทาน, ขอจงทำซึ่งความสวัสดีความเจริญ ในมณฑลวิหารนี้,

เถรา จะ มัชฌา นะวะกา จะ ภิกขะโว,
สารามิกา ทานะปะตี อุปาสะกา,

พระภิกษุทั้งหลายที่เป็นเถระก็ดี, ที่เป็นปานกลางก็ดี,
ที่เป็นผู้บวชใหม่ก็ดี, อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลาย,
ที่เป็นทานาบดีพร้อมด้วยอารามิกชนก็ดี,

คามา จะ เทสา นิคะมา จะ อิสสะรา, สัปปาณะภูตา สุขิตา ภะวันตุ เต,

ชนทั้งหลายเหล่าใด, ที่เป็นชาวบ้านก็ดี, ที่เป็นชาวประเทศก็ดี,
ที่เป็นชาวนิคมก็ดี, ที่เป็นอิสระเป็นใหญ่ก็ดี,
ขอชนทั้งหลายเหล่านั้น จงเป็นผู้มีความสุขเถิด,

ชะลาพุชา เยปิ จะ อัณฑะสัมภะวา, สังเสทะชาตา อะถะโวปะปาติกา,

สัตว์ทั้งหลายเหล่าใด, ที่เป็นชลาพุชะกำเนิดก็ดี,
ที่เป็นอัณฑะชะกำเนิดก็ดี, ที่เป็นสังเสทะชะกำเนิดก็ดี,
ที่เป็นโอปปาติกะกำเนิดก็ดี,

นิยยานิกัง ธัมมะวะรัง ปะฏิจจะ เต,
สัพเพปิ ทุกขัสสะ กะโรนตุ สังขะยัง;

สัตว์ทั้งหลายแม้ทั้งปวงเหล่านั้น, ได้อาศัยซึ่งธรรมอันประเสริฐ,
อันนำผู้ปฏิบัติให้ออกไปจากสังขารทุกข์,
จงกระทำซึ่งความสิ้นไปพร้อมแห่งทุกข์เถิด;

ฐาตุ จิรัง สะตัง ธัมโม, ธัมมัทธะรา จะ ปุคคะลา,

ขอธรรมของสัตบุรุษทั้งหลายจงตั้งอยู่นาน, อนึ่งขอบุคคล
ทั้งหลาย ผู้ทรงไว้ซึ่งธรรม จงดำรงอยู่นาน,

สังโฆ โหตุ สะมัคโควะ อัตถายะ จะ หิตายะ จะ,

ขอพระสงฆ์ จงมีความสามัคคีพร้อมเพรียงกัน,
ในอันทำซึ่งประโยชน์ และสิ่งอันเกื้อกูลเถิด,

อัมเห รักขะตุ สัทธัมโม สัพเพปิ ธัมมะจาริโน,

ขอพระสัทธรรม จงรักษาไว้ซึ่งเราทั้งหลาย ,
และจงรักษาไว้ซึ่งบุคคลทั้งหลายผู้ประพฤติซึ่งธรรมแม้ทั้งปวง,

วุฑฒิง สัมปาปุเณยยามะ ธัมเม อะริยัปปะเวทิเต;

ขอเราทั้งหลายพึงถึงพร้อมซึ่งความเจริญในธรรม,
ที่พระอะริยะเจ้าประกาศไว้แล้วเถิด;

ปะสันนา โหนตุ สัพเพปิ ปาณิโน พุทธะสาสะเน,

แม้สรรพสัตว์ทั้งหลาย, จงเป็นผู้เลื่อมใสแล้วในพระพุทธศาสนา,

สัมมา ธารัง ปะเวจฉันโต กาเล เทโว ปะวัสสะตุ,

ขอฝนจงเพิ่มให้อุทกธาร, ตกต้องในกาลโดยชอบ,

วุฑฒิภาวายะ สัตตานัง สะมิทธัง เนตุ เมทะนิง,

จงนำไปซึ่งเมทนีดล, ให้สำเร็จประโยชน์
เพื่ออันยังเกิดความเจริญแก่สัตว์ทั้งหลาย,

มาตา ปิตา จะ อัตระชัง นิจจัง รักขันติ ปุตตะกัง,

มารดาและบิดา ย่อมถนอมบุตรน้อย ผู้บังเกิดในตน
เป็นนิตย์ ฉันใด,

เอวัง ธัมเมนะ ราชาโน ปะชัง รักขันตุ สัพพะทา,

ขอพระราชาทั้งหลาย, จงทรงรักษาประชาราษฎร์ โดยชอบธรรม
ในกาลทุกเมื่อฉันนั้น เทอญ.

(จบคำทำวัตรเช้า)

ต้นเทียนที่ถูกจุดไว้กลางแดดจ้า
แม้จะมีแสง ก็หาประโยชน์มิได้
มีแต่จะกินตัวเองไปจนหมด
คนพาลและคนประมาท
แม้จะมีชีวิตอยู่
ก็ไม่ต่างอะไรกับเทียนต้นนั้น

เอาชนะคนอื่นเป็นหมื่นแสน
ก็ไม่แม้นชนะตนคนเดียวเลย

คำทำวัตรเย็นแปล

คำบูชาพระรัตนตรัย

โย โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,

พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น พระองค์ใด, เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

สวากขาโต เยนะ ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ใด, ตรัสไว้ดีแล้ว,

สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, ปฏิบัติดีแล้ว,

ตัมมะยัง ภะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง, อิเมหิ สักกาเรหิ ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปูชะยามะ,

ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอบูชาอย่างยิ่ง ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น, พร้อมทั้งพระธรรมาและพระสงฆ์, ด้วยเครื่องสักการะทั้งหลายเหล่านี้ อันยกขึ้นตามสมควรแล้วอย่างไร,

สาธุ โน ภันเต ภะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ,

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ, พระผู้มีพระภาคเจ้าแม้ปรินิพพานนาน แล้ว, ทรงสร้างคุณอันสำเร็จประโยชน์ไว้แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย,

ปัจฉิมาชะนะตานุกัมปะมานะสา,

ทรงมีพระหฤทัยอนุเคราะห์แก่พวกข้าพเจ้า,

อันเป็นชนรุ่นหลัง,

อิเม สักกาเร ทุคคะตะปัณณาการะภูเต ปะฏิคคัณหาตุ,

ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าจงรับเครื่องสักการะ,

อันเป็นบรรณาการของคนยากทั้งหลายเหล่านี้,

อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ.

เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย,

ตลอดกาลนาน เทอญ.

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา;

พระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นพระอรหันต์ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง;

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ.

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน.

(กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม;

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า, ตรัสไว้ดีแล้ว;

ธัมมัง นะมัสสามิ.

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม.

(กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, ปฏิบัติดีแล้ว,

สังฆัง นะมามิ. ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์.
(กราบ)

ปุพพภาคนมการ
(หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส.)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต,
ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า, พระองค์นั้น,
อะระหะโต, ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส,
สัมมาสัมพุทธัสสะ. ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.
(ว่า ๓ หน)

๑. พุทธานุสสติ

(หันทะ มะยัง พุทธานุสสะตินะมัง กะโรมะ เส.)

ตังโข ปะนะ ภะคะวันตัง เอวัง กัลยาโณ กิตติสัทโธ อัพภุคคะโต,
ก็กิตติศัพท์อันงามของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น,
ได้ฟุ้ง ไปแล้วอย่างนี้ว่า,
อิติปิ โส ภะคะวา, เพราะเหตุอย่างนี้ ๆ, พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น,
อะระหัง, เป็นผู้ไกลจากกิเลส,
สัมมาสัมพุทโธ, เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

วิชชาจะระณะสัมปันโน,

เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ,

สุคะโต, เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี,

โลกะวิทู, เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง,

อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ,

เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า,

สัตถา เทวะมนุสสานัง,

เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย,

พุทโธ, เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม,

ภะคะวาติ. เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ ดังนี้.

๒. พุทธาภิคีติ
(หันทะ มะยัง พุทธาภิคีติง กะโรมะเส.)

พุทธวาระหันตะวะระตาทิคุณาภิยุตโต,

พระพุทธเจ้าประกอบด้วยคุณ, มีความประเสริฐแห่งอรหันตคุณเป็นต้น

สุทธาภิญาณะกะรุณาหิ สะมาคะตัตโต,

มีพระองค์อันประกอบด้วยพระญาณ, และพระกรุณาอันบริสุทธิ์,

โพเธสิ โย สุชะนะตัง กะมะลังวะ สูโร,

พระองค์ใด ทรงกระทำชนที่ดีให้เบิกบาน, ดุจอาทิตย์ทำบัวให้บาน,

วันทามะหัง ตะมะระณัง สิระสา ชินะนทัง.

ข้าพเจ้าไหว้พระชินสีห์, ผู้ไม่มีกิเลส พระองค์นั้น, ด้วยเศียรเกล้า.

พุทโธ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง,

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด, เป็นสรณะอันเกษมสูงสุดของสัตว์ทั้งหลาย,

ปะฐะมานุสสติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น,

อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกองค์ที่หนึ่ง ด้วยเศียรเกล้า,

พุทธัสสาหัสมิ ทาโส (ทาสี) วะ พุทโธ เม สามิกิสสะโร,

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระพุทธเจ้า,

พระพุทธเจ้าเป็นนายมีอิสระเหนือข้าพเจ้า,

พุทโธ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม,

พระพุทธเจ้าเป็นเครื่องกำจัดทุกข์, และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า

พุทธัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แด่พระพุทธเจ้า,

วันทันโตหัง (ตีหัง) จะริสสามิ พุทธัสเสวะ สุโพธิตัง,

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม, ซึ่งความตรัสรู้ดีของพระพุทธเจ้า,

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง พุทโธ เม สะระณัง วะรัง,

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี, พระพุทธเจ้าเป็นสรณะ
อันประเสริฐของข้าพเจ้า,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุสาสะเน,

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้, ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนา, ของพระศาสดา,

พุทธัง เม วันทะมาเนนะ (มานายะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระพุทธเจ้า, ได้ขวนขวายบุญใดในบัดนี้,

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา.

อันตรายทั้งปวงอย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า, ด้วยเดชแห่งบุญนั้น.

(กราบหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา,

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี,

พุทเธ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,

กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว ในพระพุทธเจ้า,

พุทโธ ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,

ขอพระพุทธเจ้า จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น,

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ พุทเธ,

เพื่อการสำรวมระวัง ในพระพุทธเจ้า ในกาลต่อไป.*

๓. ธัมมานุสสติ
(หันทะ มะยัง ธัมมานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส.)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรมเป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้า, ได้ตรัสไว้ดีแล้ว,

สันทิฏฐิโก, เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ พึงเห็นได้ด้วยตนเอง,

อะกาลิโก, เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ ไม่จำกัดกาล,

เอหิปัสสิโก, เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกะผู้อื่นว่า, ท่านจงมาดูเถิด,

โอปะนะยิโก, เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว,

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ.

เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน ดังนี้.

๔. ธัมมาภิคีติ
(หันทะ มะยัง ธัมมาภิคีติง กะโรมะ เส.)

สวากขาตะตาทิคุณะโยคะวะเสนะ เสยโย,

พระธรรม เป็นสิ่งที่ประเสริฐเพราะประกอบด้วยคุณ,

คือความที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว เป็นต้น,

โย มัคคะปากะปะริยัตติวิโมกขะเภโท,

เป็นธรรมอันจำแนกเป็นมรรค ผล ปริยัติ และนิพพาน,

ธัมโม กุโลกะปะตะนา ตะทะธาริธารี,

เป็นธรรมทรงไว้ซึ่งผู้ทรงธรรม, จากการตกไปสู่โลกที่ชั่ว,

วันทามะหัง ตะมะหะรัง วะระธัมมะเมตัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมอันประเสริฐนั้น, อันเป็นเครื่องขจัดเสียซึ่งความมืด,

ธัมโม โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง,

พระธรรมใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุด ของสัตว์ทั้งหลาย,

ทุติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น,

อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกองค์ที่สอง ด้วยเศียรเกล้า,

ธัมมัสสาหัสมิ ทาโส (ทาสี) วะ ธัมโม เม สามิกิสสะโร,

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระธรรม,

พระธรรมเป็นนาย มีอิสระเหนือข้าพเจ้า,

ธัมโม ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม,

พระธรรมเป็นเครื่องกำจัดทุกข์,

และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า,

ธัมมัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แด่พระธรรม,

วันทันโตหัง (ตีหัง) จะริสสามิ ธัมมัสเสวะ สุธัมมะตัง,

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม, ซึ่งความเป็นธรรมดีของพระธรรม,

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง ธัมโม เม สะระณัง วะรัง,

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี,

พระธรรมเป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุสาสะเน,

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้, ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนา, ของพระศาสดา

ธัมมัง เม วันทะมาเนนะ (มานายะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่พระธรรม, ได้ขวนขวายบุญใดในบัดนี้,

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา.

อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า, ด้วยเดชแห่งบุญนั้น.

(กราบหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา,

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี,

ธัมเม กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,

กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว ในพระธรรม,

ธัมโม ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,

ขอพระธรรม จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น,

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ ธัมเม.

เพื่อการสำรวมระวัง ในพระธรรม ในการต่อไป.

๕. สังฆานุสสติ

(หันทะ มะยัง สังฆานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส.)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติดีแล้ว,

อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติตรงแล้ว,

ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด,
ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว,

สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด, ปฏิบัติสมควรแล้ว,

ยะทิทัง, ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ,

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,

คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่, นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ,

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

นั่นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า,

อาหุเนยโย, เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา,

ปาหุเนยโย, เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดได้ต้อนรับ,

ทักขิเณยโย, เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน,

อัญชะลีกะระณีโย, เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี,

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ.

เป็นเนื้อนาบุญของโลก, ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ดังนี้.

ถ้าเป็นคนใจแคบ
ก็จะได้สิ่งต่าง ๆ โดยยากและได้น้อย

๖. สังฆาภิคีติ

(หันทะ มะยัง สังฆาภิคีติ กะโรมะ เส.)

สัทธัมมะโช สุปะฏิปัตติคุณาภิยุตโต,

พระสงฆ์ที่เกิดโดยพระสัทธรรม,

ประกอบด้วยคุณมีความปฏิบัติดีเป็นต้น,

โยฏฐัพพิโธ อะริยะปุคคะละสังฆะเสฏโฐ,

เป็นหมู่แห่งพระอริยบุคคลอันประเสริฐ แปดจำพวก,

สีลาทิธัมมะปะวะราสะยะกายะจิตโต,

มีกายและจิต อันอาศัยธรรมมีศีลเป็นต้น อันบวร,

วันทามะหัง ตะมะริยานะคะณัง สุสุทธัง,

ข้าพเจ้าไหว้หมู่แห่งพระอริยเจ้าเหล่านั้น, อันบริสุทธิ์ด้วยดี,

สังโฆ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง,

พระสงฆ์หมู่ใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุดของสัตว์ทั้งหลาย,

ตะติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น,

อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกองค์ที่สามด้วยเศียรเหล้า,

สังฆัสสาหัสมิ ทาโส (ทาสี) วะ สังโฆ เม สามิกิสสะโร,

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระสงฆ์,

พระสงฆ์เป็นนาย มีอิสระเหนือข้าพเจ้า,

สังโฆ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม,

พระสงฆ์เป็นเครื่องกำจัดทุกข์,

และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า,

สังฆัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แด่พระสงฆ์,

วันทันโตหัง (ตีหัง) จะริสสามิ สังฆัสโสปะฏิปันนะตัง,

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม, ซึ่งความปฏิบัติของพระสงฆ์,

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง สังโฆ เม สะระณัง วะรัง,

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี,

พระสงฆ์เป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุสาสะเน,

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้, ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนา,

ของพระศาสดา,

สังฆัง เม วันทะมาเมนะ (มานายะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระสงฆ์, ได้ขวนขวายบุญใด ในบัดนี้,

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา.

อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า, ด้วยเดชแห่งบุญนั้น.

(กราบหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา,

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี,

เมื่อเป็นคนหยาบ
ก็ยากที่จะได้เป็นใหญ่

สังเฆ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,

กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว ในพระสงฆ์,

สังโฆ ปฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,

ขอพระสงฆ์ จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น,

กาลันตะเร สังวะริตุง วะสังเฆ.

เพื่อการสำรวมระวัง ในพระสงฆ์ ในกาลต่อไป.

๗. อตีตปัจจเวกขณปาฐะ

(หันทะ มะยัง อะตีตะปัจจะเวกขะณะปาฐัง ภะณามะ เส.)

(ข้อว่าด้วยจีวร)

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตวา ยัง จีวะรัง ปะริภุตตัง,

จีวรใด อันเรานุ่งห่มแล้ว, ไม่ทันพิจารณา ในวันนี้,

ตังยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ,

จีวรนั้น เรานุ่งห่มแล้ว , เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,

อุณหัสสะ ปะฏิฆาตายะ, เพื่อบำบัดความร้อน,

ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ,

เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง แดด
และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,

ยาวะเทวะ หิริโกปินะปะฏิจฉาทะนัตถัง.

และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะ อันให้เกิดความละอาย.

(ข้อว่าด้วยบิณฑบาต)

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตวา โย ปิณฑะปาโต ปะริภุตโต,

บิณฑบาตใดอันเราฉันแล้ว, ไม่ทันพิจารณาในวันนี้,

โส เนวะ ทะวายะ,

บิณฑบาตนั้น เราฉันแล้ว,
ไม่ใช่เป็นไปเพื่อความพลิดเพลินสนุกสนาน,

นะ มะทายะ, ไม่ใช่เป็นไปเพื่อความเมามัน เกิดกำลังพลังทางกาย,
นะ มัณฑะนายะ, ไม่ใช่เป็นไปเพื่อประดับ,
นะ วิภูสะนายะ, ไม่ใช่เป็นไปเพื่อตกแต่ง,
ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิติยา,
แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้แห่งกายนี้,
ยาปะนายะ, เพื่อความเป็นไปได้ของอัตภาพ,
วิหิงสุปะระติยา, เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย
พรัหมะจะริยานุคคะหายะ,
เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤติพรหมจรรย์,
อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปะฏิหังขามิ,
ด้วยการทำอย่างนี้,
เราย่อมระงับเสียได้ซึ่งทุกขเวทนาเก่าคือความหิว,
นะวัญจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ,
และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น,
ยาตรา จะ เม ภะวิสสะติ อะนะวัชชะตา จะ ผาสุวิหาโร จาติ.
อนึ่ง ความเป็นไปโดยสะดวกแห่งอัตภาพนี้ด้วย,
ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย.
และความเป็นอยู่ โดยผาสุกด้วย, จักมีแก่เรา ดังนี้.

(ข้อว่าด้วยเสนาสนะ)

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตวา ยัง เสนาสะนัง ปะริภุตตัง,

เสนาสนะใด อันเราใช้สอยแล้ว, ไม่ทันพิจารณา ในวันนี้,

ตัง ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ,

เสนาสนะนั้น เราใช้สอยแล้ว, เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,

อุณหัสสะ ปะฏิฆาตายะ, เพื่อบำบัดความร้อน,

ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ,

เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจาก เหลือบ ยุง ลม แดด
และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,

ยาวะเทวะ อุตุปะริสสะยะวิโนทะนัง ปะฏิสัลลานารามัตถัง.

เพียงเพื่อบรรเทาอันตรายอันจะพึงมีจากดินฟ้าอากาศ,
และเพื่อความเป็นผู้ยินดีอยู่ได้, ในที่หลีกเร้นสำหรับภาวนา.

คนรวยที่ให้อะไรใครไม่ได้
ก็ไม่ต่างจากคนจนที่ไม่มีอะไรจะให้

(ข้อว่าด้วยคิลานเภสัช)

อัชชะ มยา อะปัจจะเวกขิตวา โย คิลานะปัจจะยะเภสัชชะ
ปะริกขาโร ปะริภุตโต,

คิลานเภสัชบริขารใด อันเราบริโภคแล้ว, ไม่ทันพิจารณาในวันนี้,

โส ยาวะเทวะ อุปปันนานัง เวยยาพาธิกานัง เวทะนานัง ปะฏิฆาตายะ,

คิลานเภสัชบริขารนั้น เราบริโภคแล้ว, เพียงเพื่อบำบัด
ทุกขเวทนาอันบังเกิดขึ้นแล้ว มีอาพาธต่าง ๆ เป็นมูล,

อัพยาปัชฌะปะระมะตายาติ.

เพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียน เป็นอย่างยิ่ง ดังนี้.

๙. กรวดน้ำตอนเย็น

อุททิสสนาธิฏฐานคาถา

(หันทะ มะยัง อุททิสสะนาธิฏฐานะคาถาโย ภะณามะ เส.)

บทที่ ๑

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ,	ด้วยบุญนี้ อุทิศให้
อุปัชฌายา คุณุตตะรา,	อุปัชฌาย์ ผู้เลิศคุณ,
อาจะริยูปะการา จะ,	แลอาจารย์ผู้เกื้อหนุน,
มาตาปิตา จะ ญาตะกา, (ปิยา มะมัง)	ทั้งพ่อแม่ แลปวงญาติ,
สุริโย จันทิมา ราชา,	สูรย์จันทร์แลราชา,
คุณวันตา นะราปิ จะ,	ผู้ทรงคุณ หรือสูงชาติ,
พรัหมะมารา จะ อินทา จะ,	พรหมมาร และอินทราช,
โลกะปาลา จะ เทวะตา,	ทั้งทวยเทพ และโลกบาล,
ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ,	ยมราช มนุษย์มิตร,
มัชฌัตตา เวริกาปิ จะ,	ผู้เป็นกลาง ผู้จ้องผลาญ,
สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ,	ขอให้ เป็นสุขศานติ์
	ทุกทั่วหน้า อย่าทุกข์ทน,
ปุญญานิ ปะกะตานิ เม,	บุญผอง ที่ข้าทำ
	จงช่วยอำนวย ศุภผล,
สุขัง จะ ติวิธัง เทนตุ,	ให้สุข สามอย่างล้น,
ขิปปัง ปาเปถะ โว มะตัง,	ให้ลุถึง นิพพานพลัน.*
อิมินา ปุญญะกัมเมนะ,	ด้วยบุญนี้ ที่เราทำ,
อิมินา อุททิเสนะ จะ,	แลอุทิศ ให้ปวงสัตว์,
ขิปปาหัง สุละเภ เจวะ,	เราพลันได้ ซึ่งการตัด,

ตัณหุปาทานะเฉทะนัง,	ตัวตัณหา อุปาทาน,
เย สันตาเน หินา ธัมมา,	สิ่งชั่ว ในดวงใจ,
ยาวะ นิพพานะโต มะมัง,	กว่าเราจะ ถึงนิพพาน,
นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ,	มลายสิ้น จากสันดาน,
ยัตถะ ชาโต ภะเว ภะเว,	ทุก ๆ ภพ ที่เราเกิด,
อุชุจิตตัง สะติปัญญา,	มีจิตตรง และสติ ทั้งปัญญา อันประเสริฐ,
สัลเลโข วิริยัมหินา,	พร้อมทั้งความเพียรเลิศ เป็นเครื่องขูด กิเลสหาย,
มารา ละภันตุ โนกาสัง,	โอกาส อย่าพึงมี แก่หมู่มาร สิ้นทั้งหลาย,
กาตุญจะ วิริเยสุ เม,	เป็นช่อง ประทุษร้าย ทำลายล้าง ความเพียรจม,
พุทธาทิปะวะโร นาโถ,	พระพุทธผู้ บวรนาถ,
ธัมโม นาโถ วะรุตตะโม,	พระธรรมที่ พึ่งอุดม,
นาโถ ปัจเจกะพุทโธ จะ,	พระปัจเจ กะพุทธสม-
สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง,	ทบพระสงฆ์ ที่พึ่งผยอง,
เตโสตตะมานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพนั้น,
มาโรกาสัง ละภันตุ มา,	ขอหมู่มาร อย่าได้ช่อง,
ทะสะปุญญานุภาเวนะ,	ด้วยเดชบุญ ทั้งสิบป้อง,
มาโรกาสัง ละภันตุ มา.	อย่าเปิดโอาสแก่มาร เทอญ.

(จบคำทำวัตรเย็น)

สวดมนต์พิเศษ

พระคาถาชินบัญชร
ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)
วัดระฆังโฆสิตาราม กรุงเทพมหานคร
การเริ่มต้นและวิธีสวด

การเริ่มต้นสวดภาวนาให้หาวันดีคือวันพฤหัสบดีเป็นวันเริ่มต้นโดยน้อมนำดอกไม้ ธูปเทียน ถวายบูชาคุณพระศรีรัตนตรัย และดวงพระวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าประคุณสมเด็จฯ

ก่อนภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วระลึกถึงพระคุณของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) วัดระฆังโฆสิตาราม แล้วกล่าวคำว่า

ปุตตะกาโม ละเภปุตตัง ธะนะกาโม ละเภ ธะนัง
อัตถิ กาเย กายะญายะ เทวานัง ปิยะตัง สุตตะวา
อิติปิโส ภะคะวา ยะมะราชาโน ท้าวเวสสุวัณโณ
มะระณังสุขัง อะระหังสุคะโต นะโมพุทธายะ.

๑.	ชะยาสะนากะตา พุทธา	เชตะวา มารัง สะวาหะนัง
	จะตุสัจจาสะภัง	เย ปิวิงสุ นะราสะภา
๒.	ตัณหังกะราทะโย พุทธ	อัฏฐะวีสะติ นายะกา
	สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง	มัตถะเก เต มุนิสสะรา.
๓.	สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง	พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน
	สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง	อุเร สัพพะคุณากะโร.
๔.	หะทะเย เม อะนุรุทโธ	สารีปุตโต จะ ทักขิโณ
	โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง	โมคคัลลาโน จะ วามะเก.
๕.	ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง	อาสุง อานันทะราหุโล
	กัสสะโป จะ มะหานาโม	อุภาสุง วามะโสตะเก.
๖.	เกสันเต ปิฏฐิภาคัสมิง	สุริโย วะ ปะภังกะโร
	นิสินโน สิริสัมปันโน	โสภิโต มุนิปุงคะโว.
๗.	กุมาระกัสสะโป เถโร	มะเหสี จิตตะวาทะโก
	โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง	ปะติฏฐาสิ คุณากะโร
๘.	ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ	อุปาลี นันทะสีวะลี
	เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา	นะลาเฏ ติละกา มะมะ.
๙.	เสสาสีติ มะหาเถรา	วิชิตา ชินะสาวะกา
	เอเตสีติ มะหาเถรา	ชิตะวันโต ชิโนระสา
	ชะลันตา สีละเตชะนะ	อังคะมังเคสุ สัณฐิตา.
๑๐.	ระตะนัง ปุระโต อาสิ	ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง
	ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ	วาเม อังคุลิมาละกัง.

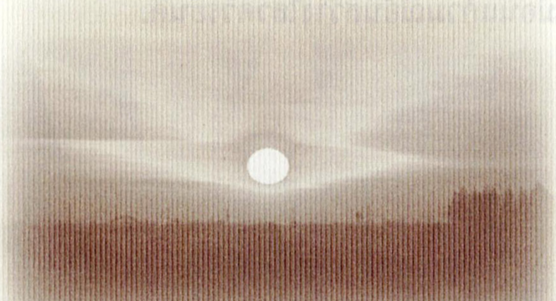
๑๑. ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะสุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา.

๑๒. ชินา นานา วะระสังยุตตา สัตตัปปาการะลังกะตา
วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัชฌัตตุปัททะวา.

๑๓. อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะเตชะสา
วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร.

๑๔. ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะหีตะเล
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา.

๑๕. อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตูปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโฆ
สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุภานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติ.

อนุโมทนารัมภคาถา

ยะถา วาริวะหา ปูรา ปะริปูเรนติ สาคะรัง,

ห้วงน้ำที่เต็มย่อมยังสมุทรสาคร, ให้บริบูรณ์ได้ฉันใด,

เอวะเมวะ อิโต ทินนัง เปตานัง อุปะกัปปะติ,

ทานที่ท่านอุทิศให้แล้วแต่โลกนี้, ย่อมสำเร็จ ประโยชน์แก่ผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้วได้ ฉันนั้น,

อิจฉิตัง ปัตถิตัง ตุมหัง,

ขออิฏฐผลที่ท่านปรารถนาแล้วตั้งใจแล้ว,

ขิปปะเมวะ สะมิชฌะตุ,

จงสำเร็จโดยฉับพลัน,

สัพเพ ปูเรนตุ สังกัปปา,

ขอความดำริ ทั้งปวงจงเต็มที่,

จันโท ปัณณะระโส ยะถา,

เหมือนพระจันทร์วันเพ็ญ,

มะณีโชติระโส ยะถา.

เหมือนแก้วมณีอันสว่างไสวควรยินดี.

สามัญญานุโมทนาคาถา

สัพพีติโย วิวัชชันตุ, ความจัญไรทั้งปวง จงบำราศไป,
สัพพะโรโค วินัสสะตุ, โรคทั้งปวงของท่าน จงหาย,
มา เต ภะวัตวันตะราโย, อันตรายอย่ามีแก่ท่าน,
สุขี ทีฆายุโก ภะวะ, ท่านจงเป็นผู้มีความสุขมีอายุยืน,
อะภิวาทะนะนสีลิสสะ, นิจจัง วุฑฒาปะจายิโน,
จัตตาโร ธัมมา วัฑฒันติ, อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง.

ธรรมสี่ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ, ย่อมเจริญแก่บุคคลผู้มีปกติไหว้กราบ, มีปกติอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่เป็นนิตย์.

มงคลจักรวาฬน้อย

สัพพะพุทธานุภาเวนะ, ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง,
สัพพะธัมมานุภาเวนะ, ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง,
สัพพะสังฆานุภาเวนะ, ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง,
พุทธะระตะนัง ธัมมะระตะนัง สังฆะระตะนัง , ติณณังระตะนานัง อานุภาเวนะ,
ด้วยอานุภาพแห่งรัตนะสาม คือ
พระพุทธรัตนะ, พระธรรมรัตนะ,
พระสังฆรัตนะ,
จะตุราสีติสะหัสสะธัมมักขันธานุภาเวนะ,
ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมขันธ์
แปดหมื่นสี่พัน,

ปิฎะกัตตะยานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพแห่งพระไตรปิฎก,
ชินะสาวะกานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพแห่งพระสาวกของพระชินเจ้า,
สัพเพ เต โรคา,	สรรพโรคทั้งหลายของท่าน,
สัพเพ เต ภะยา,	สรรพภัยทั้งหลายของท่าน,
สัพเพ เต อันตะรายา,	สรรพอันตรายทั้งหลายของท่าน,
สัพเพ เต อุปัททะวา,	สรรพอุปัทวะทั้งหลายของท่าน,
สัพเพ เต ทุนนิมิตตา,	สรรพนิมิตร้ายทั้งหลายของท่าน,
สัพเพ เต อะวะมังคะลา,	สรรพอวมงคลทั้งหลายของท่าน,
วินัสสันตุ,	จงพินาศไป,
อาวุวัฑฒะโก,	ความเจริญอายุ,
ธะนะวัฑฒะโก,	ความเจริญทรัพย์,
สิริวัฑฒะโก,	ความเจริญศิริ,
ยะสะวัฑฒะโก,	ความเจริญยศ,
พะละวัฑฒะโก,	ความเจริญกำลัง,
วัณณะวัฑฒะโก,	ความเจริญวรรณะ,
สุขะวัฑฒะโก,	ความเจริญสุข,
โหตุ สัพพะทา,	จงมีแก่ท่านในกาลทั้งปวง,
ทุกขะโรคะภะยา เวรา,	ทุกข์โรคภัย และเวรทั้งหลาย,
โสกา สัตตุจุปัททะวา,	ความโสกศัตรูและอุปัทวะทั้งหลาย,
อะเนกา อันตะรายาปิ	ทั้งอันตรายทั้งหลายเป็นอเนก,
วินัสสันตุ จะ เตชะสา,	จงพินาศไปด้วยเดช,

ชะยะสิทธิ ธะนัง ลาภัง,
โสตถิ ภาคยัง สุขัง พะลัง,
สิริ อายุ จะ วัณโณ จะ,
โภคัง วุฑฒี จะยะสะวา,
สะตะวัสสา จะ อายุ จะ,
ชีวะสิทธี ภะวันตุ เต.

ความชำนะความสำเร็จทรัพย์ลาภ,
ความสวัสดี ความมีโชค ความสุขกำลัง,
ศิริอายุแลวรรณะ,
โภคะความเจริญ แลความเป็นผู้มียศ,
แลอายุยืนร้อยปี,
แลความสำเร็จกิจในความเป็นอยู่จงมีแก่ท่าน.

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง,
รักขันตุ สัพพะเทวะตา,
สัพพะพุทธานุภาเวนะ,
สัพพะธัมมานุภาเวนะ,
สัพพะสังฆานุภาเวนะ,
สะทา โสตถี ภะวันตุ เต,

ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน,
ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน,
ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง,
ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง,
ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง,
ขอความสวัสดีทั้งหลาย, จงมีแก่ท่านทุกเมื่อเทอญ.

เรื่องพระคุณแม่

ผู้ที่ชอบฟังมากที่สุด คือแม่

ผู้ที่ซาบซึ้งมากที่สุด คือลูกกตัญญู

ความยับยั้งชั่งใจ

คือห้ามล้อมิให้ตกลงไปในหุบเหว

บทสรภัญญะกราบไหว้พระคุณของบิดามารดา

ข้าขอกราบไหว้คุณ	พระมารดาและบิดา
เลี้ยงลูกเฝ้ารักษา	แต่ก่อนมาจึงเป็นคน (ซ้ำ)
แสนยากลำบากกาย	ไม่คิดยากลำบากตน
ในใจให้กังวล	อยู่ด้วยลูกทุกเวลา (ซ้ำ)
ยามกินถ้าลูกร้อง	ก็ต้องวาวิ่งมาหา
ยามนอนไม่เต็มตา	พอลูกร้องก็ต้องดู (ซ้ำ)
ตัวเรือดยุงไรมด	พอลูกร้องก็ต้องดู
อดกินอดนอนสู้	ทนลำบากหนักไม่เบา (ซ้ำ)
คุณพ่อแม่มากนัก	เปรียบน้ำหนักยิ่งภูเขา
แผ่นดินทั้งหมดเอา	เปรียบคุณท่านไม่เท่าทัน (ซ้ำ)
เหลือที่จะแทนคุณ	ของท่านนั้นใหญ่อนันต์
เว้นไว้แต่เรียนธรรม	เอามาสอนพอผ่อนบุญ (ซ้ำ)
นั้นแหละจังนับได้	ว่าสนองซึ่งคุณนา
ใช้ข้าวที่ป้อนมา	และน้ำนมที่ดื่มกิน (ซ้ำ)
แทนคุณประการอื่น	ร้อยพันหมื่นเป็นอาจิณ
อย่างใดก็ไม่สิ้น	พระคุณนั้นอนันต์เอย (ซ้ำ)

ครั้นกราบไหว้พระคุณของบิดามารดาเสร็จ ให้กุลบุตรผู้จะบรรพชา ยกเครื่องสักการะที่เตรียมไว้ขึ้นอยู่ระหว่างหน้าอกด้วยมือทั้งสองแล้วกล่าวคำขอขมาโทษต่อท่านเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ของตนที่อาจเคยล่วงเกินทั้งกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม โดยกล่าวขอขมาโทษเป็นทำนองสรภัญญะ ดังนี้

เมื่อเป็นคนหยาบ
ก็ยากที่จะได้เป็นใหญ่

บทสรภัญญะขอขมาโทษต่อบิดามารดา

ธูปเทียนพานดอกไม้ ยกขึ้นไว้เพื่อขอขมา
กรรมใดลูกเคยทำ เลวระยำหยาบต่ำช้า
กรรมนั้นกายวาจา เจตนาทำผิดไป
ต่อไปไม่ทำอีกแล้ว ตั้งใจแน่วเพื่อศาสนา
แทนคุณบิดามารดา ลูกขอลาบวชแทนคุณ
ลาแล้วลูกขอลา สู่ร่มผ้ากาสาวพัสตร์
ขอพระคุณพ่อคุณแม่ โปรดได้แผ่ใจการุณย์
อบรมบ่มนิสัย ฝึกกายใจให้ดีงาม
ทำตามพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นำให้ทำดี.

เมื่อกล่าวจบมอบเครื่องสักการะให้บิดามารดา หรือผู้ปกครองก้มหัวกราบลงระหว่างตักของท่านรับคำสั่งสอนของท่าน เป็นอันเสร็จพิธีการขอขมาโทษต่อบิดามารดาหรือผู้ปกครอง.

ใจพ่อใจแม่...

........สิ่งที่จะทำให้พ่อแม่สบายใจที่สุดก็คือการได้เห็นลูก ๆ มาพร้อมหน้าพร้อมตากัน มานั่งคุยกัน มาทานข้าวด้วยกัน มีอะไรก็ปรึกษาหารือกัน

แต่เรื่องที่ทำให้พ่อแม่สะเทือนใจและไม่สบายใจอย่างที่สุด ก็คือการที่ลูก ๆ ไม่ถูกกัน ไม่พูดจากัน ห่างเหินเมินหมางต่อกัน ยิ่งถ้าลูก ๆ อิจฉาริษยากัน ทะเลาะเบาะแว้งกัน หรือถึงกับฟ้องร้องขึ้นโรงขึ้นศาลเพื่อเอาแพ้เอาชนะห้ำหั่นกันเอง ก็ยิ่งทำให้พ่อแม่สะเทือนใจมากขึ้น มันถึงกับทำให้พ่อแม่นอนสะอื้นทุกคืนทีเดียว

เอาชนะคนอื่นเป็นหมื่นแสน
ก็ไม่แม้นชนะตนคนเดียวเลย

วิธีบรรพชาแบบอุกาสะแบบมหานิกาย

กุลบุตรผู้บรรพชา รับผ้าไตรจากผู้ปกครองแล้ว พึงเข้าไปหาพระอุปัชฌาย์ มอบผ้าไตรแด่ท่าน กราบ ๓ ครั้ง เมื่อรับผ้าไตรจากพระอุปัชฌาย์มาแล้ว พึงเปล่งวาจาขอบรรพชา ดังนี้

อุกาสะ วันทามิ ภันเต, สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะ เม ภันเต, มะยา กะตัง ปุญญัง สามินา อะนุโมทิตัพพัง, สามินา กะตัง ปุญญัง มัยหัง, ทาตัพพัง สาธุ สาธุ อะนุโมทามิ.

อุกาสะ การุญญัง กัตวา, ปัพพัชชัง เทถะ เม ภันเต,
อะหัง ภันเต, ปัพพัชชัง ยาจามิ
ทุติยัมปิ อะหัง ภันเต, ปัพพัชชัง ยาจามิ
ตะติยัมปิ อะหัง ภันเต, ปัพพัชชัง ยาจามิ.

สัพพะทุกขะ, นิสสะระณะนิพพานะ, สัจฉิกะระณัตถายะ, อิมัง กาสาวัง คะเหตวา, ปัพพาเชถะ มัง ภันเต อะนุกัมปัง อุปาทายะ,
(ตั้งแต่ **สัพพะทุกขะ - อุปาทายะ** ว่า ๓ หน)

จากนั้น พระอุปัชฌายะ รับผ้าไตรจีวรแล้วว่าต่อไปว่า

สัพพะทุกขะ, นิสสะระณะนิพพานะ, สัจฉิกะระณัตถายะ, เอตัง กาสาวัง ทัตวา, ปัพพาเชถะ, มัง ภันเต อะนุกัมปัง อุปาทายะ.

(ตั้งแต่ **สัพพะทุกขะ - อุปาทายะ** ว่า ๓ หน)

ในลำดับนั้น พระอุปัชฌาย์ให้โอวาทและบอก **ตะจะปัญจะกะกัมมัฏฐาน** ให้ว่าตามไปทีละบท โดยอนุโลม และปฏิโลม ดังนี้

เกสา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ (อนุโลม)

ตะโจ ทันตา นะขา โลมา เกสา (ปฏิโลม)

พระอุปัชฌาย์ชักอังสะออกจากไตรสวมให้แล้ว สั่งให้ออกไปครองผ้าตามระเบียบ เสร็จแล้วเข้าไปหาท่านกราบลง ๓ ครั้ง ประนมมือเปล่งวาจาขอสรณะและศีล ดังนี้

อุกาสะ วันทามิ ภันเต, สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะ เม ภันเต, มะยา กะตัง ปุญญัง สามินา อะนุโมทิตัพพัง, สามินา กะตัง ปุญญัง มัยหัง ทาตัพพัง, สาธุ สาธุ อะนุโมทามิ.

อุกาสะ การุญญัง กัตวา , ติสะระเณนะ สะหะ , สีลานิ เทถะ เม ภันเต.

อะหัง ภันเต, สะระณะสีลัง ยาจามิ

ทุติยัมปิ อะหัง ภันเต, สะระณะสีลัง ยาจามิ

ตะติยัมปิ อะหัง ภันเต, สะระณะสีลัง ยาจามิ

ลำดับนั้น พระอุปัชฌาย์กล่าวคำนมัสการนำให้ผู้มุ่งบรรพชาว่าตามไปดังนี้

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ.

(ว่า ๓ หน)

แต่นั้นท่านจะสั่งด้วยคำว่า **เอวัง วะเทหิ** หรือ **ยะมะหัง วะทามิ ตัง วะเทหิ** พึงรับว่า **อามะ ภันเต** ครั้นแล้วท่านจะว่านำให้เปล่งวาจาว่าตามดังต่อไปนี้

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ.

เมื่อจบแล้วท่านบอกว่า **ติสะระณะคะมะณัง นิฏฐิตัง** พึงรับว่า **อามะ ภันเต** ลำดับนั้นพระอุปัชฌาย์จะบอกให้รู้ว่า การบรรพชาสามเณรสำเร็จด้วยสรณคมน์เพียงเท่านี้ จากนั้น จึงสมาทานสิกขาบท ๑๐ ประการ ว่าตามท่านต่อไป ดังนี้:-

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๒. อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๓. อะพรัหมะจะริยา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๕. สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๖. วิกาละโภชะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๗. นัจจะคีตะวาทิตะวิสูกะทัสสะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๘. มาลาคันธะวิเลปะนะธาระณะมัณฑะนะวิภูสะนัฏฐานา เวระมะณี สิกขา ปะทัง สะมาทิยามิ

๙. อุจจาสะยะนะ มะหาสะยะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๑๐. ชาตะรูปะระชะตะปะฏิคคะหะณา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

อิมานิ ทะสะ สิกขาปะทานิ สะมาทิยามิ.

(ข้อ อิมานิ นี้ ว่า ๓ หนแล้วกราบ ๑ ครั้ง) เปล่งวาจาว่า

วันทามิ ภันเต, สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะ เม ภันเต, มะยา กะตัง ปุญญัง สามินา อะนุโมทิตัพพัง, สามินา กะตัง ปุญญัง มัยหัง ทาตัพพัง, สาธุ สาธุ อะนุโมทามิ.

เสร็จแล้วกราบ ๓ ครั้ง

ภาคพิธีกรรม

คำแสดงตนเป็นพุทธมามกะ

เอเต มะยัง ภันเต, สุจิระปะรินิพพุตัมปิ, ตัง ภะคะวันตัง, สะระณัง คัจฉามิ, ธัมมัญจะ, สังฆัญจะ, พุทธมามะโกติ, มัง สังโฆ ธาเรตุ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น แม้ปรินิพพานไปนานแล้ว ทั้งพระธรรม และพระสงฆ์ เป็นสรณะที่ระลึกนับถือขอพระสงฆ์จงจำข้าพเจ้าไว้ว่าเป็นพุทธมามกะ ผู้รับเอาพระพุทธเจ้าเป็นของตน คือ ผู้นับถือพระพุทธเจ้า.

ระเบียบปฏิบัติในบุญพิธี

การเตรียมในบุญพิธี

นิมนต์พระ คือการนัดหมายพระภิกษุสงฆ์มาเจริญพระพุทธมนต์ ควรนิมนต์ท่านให้เป็นกิจลักษณะโดยการวางฎีกาเป็นลายลักษณ์อักษรล่วงหน้าอย่างน้อย ๗ วัน บอกให้ชัดเจนว่า ในวันเวลาไหน สถานที่ใด มีบาตร- ปิ่นโต หรือไม่ และมีรถรับ -ส่ง ด้วยหรือไม่ ตัวอย่างฎีกา ดังนี้

ขออาราธนาพระคุณเจ้า **"เจริญพระพุทธมนต์"** (สำหรับงานมงคล) หรือ **"สวดพระพุทธมนต์"** (สำหรับงานอวมงคล)

ในงาน..

ที่บ้านเลขที่...........ถนน................แขวง(ตำบล)...............

เขต(อำเภอ)................จังหวัด...

และรับภัตตาหาร(เช้าหรือเพล)....

กำหนดวันที่....เดือน..............พ.ศ.............. เวลา......

ขอได้โปรดอนุเคราะห์ตามนี้

(ลงชื่อ)...

ผู้อาราธนา

คำอาราธนาศีล ๕

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ.

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ.

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ.

คำสมาทานศีล ๕

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.
๒. อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.
๓. กาเมสุ มิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.
๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.
๕. สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

คำอาราธนาศีล ๘

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ.

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ.

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ.

คำอาราธนาพระปริตร

วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะทุกขะวินาสายะ ปะริตตัง พรูถะ มังคะลัง
วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะภะยะวินาสายะ ปะริตตัง พรูถะ มังคะลัง
วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะโรคะวินาสายะ ปะริตตัง พรูถะ มังคะลัง.

คำแปล

ขอพระคุณเจ้าทั้งหลายจงสวดพระปริตรอันเป็นมงคล เพื่อป้องกันความวิบัติ เพื่อยังสมบัติทั้งปวงให้สำเร็จ เพื่อให้ทุกข์ทั้งปวงพินาศไป

ขอพระคุณเจ้าทั้งหลายจงสวดพระปริตรอันเป็นมงคล เพื่อป้องกันความวิบัติ เพื่อยังสมบัติทั้งปวงให้สำเร็จ เพื่อให้ภัยทั้งปวงพินาศไป

ขอพระคุณเจ้าทั้งหลายจงสวดพระปริตรอันเป็นมงคล เพื่อป้องกันความวิบัติ เพื่อยังสมบัติทั้งปวงให้สำเร็จ เพื่อให้โรคทั้งปวงพินาศไป.

คำอาราธนาธรรม

พรัหมา จะ โลกาธิปะตี สะหัมปะติ
กัตอัญชะลี อันธิวะรัง อะยาจะถะ
สันตีธะ สัตตาปปะระชักขะชาติกา
เทเสตุ ธัมมัง อะนุกัมปิมัง ปะชัง.

คำแปล

ท้าวสหัมบดีผู้เป็นอธิบดีของโลก ได้ประนมหัตถ์นมัสการกราบทูลวิงวอนสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ประเสริฐว่าสัตว์ทั้งหลาย ที่มีธุลี คือกิเลสในดวงตาเบาบางยังมีอยู่ในโลกนี้ ขอพระองค์จงทรงแสดงพระธรรมอนุเคราะห์หมู่สัตว์นี้เถิด.

คำบวชชีพราหมณ์

(ว่านะโม ๓ หน)

เอสาหัง ภันเต, สุจิระปะรินิพพุตัมปิ, ตัง ภะคะวันตัง สะระณัง คัจฉามิ, ธัมมัญจะ, ภิกขุสังฆัญจะ, ปัพพัชชัง, มัง ภันเต, สังโฆ ธาเรตุ, อัชชะตัคเค, ปาณุเปตัง, สะระณัง คะตัง.

คำแปล

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ, ข้าพเจ้าขอถึงสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า, แม้เสด็จดับขันธปรินิพพานนานแล้ว, กับทั้งพระธรรมและพระสงฆ์, ว่าเป็นสรณะที่พึ่งที่ระลึก, ขอพระสงฆ์จงจำข้าพเจ้าไว้ว่า, เป็นผู้บวชในพระธรรมวินัย, ผู้ถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะ, ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเทอญ.

คำลาสิกขาชีพราหมณ์

(ว่านะโม ๓ หน)

ปัณฑะรังคะปัพพะชิตะอัฏฐะสิกขาปะทานิ ปัจจักขามิ, คิหีติ มัง ธาเรถะ.

คำแปล

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ, ข้าพเจ้าขอลาสิกขาบททั้ง ๘, จากนักบวชผู้นุ่งขาว ห่มขาว, ขอท่านทั้งหลายจงจำข้าพเจ้าไว้ว่า, เป็นคฤหัสถ์ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป.

คำลากลับบ้าน

(อุบาสกอุบาสิกาพึงว่า) **หันทะ ทานิ, มะยัง ภันเต, คัจฉามะ, พะหุกิจจา มะยัง, พะหุกะระณียา.** ข้าพเจ้าท่านผู้เจริญ, บัดนี้ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขออำลา, เพราะว่าข้าพเจ้าทั้งหลาย, มีธุระมาก, มีกิจที่จะต้องทำมาก. ขอท่านทั้งหลายพึงอนุญาต.

(พระสงฆ์พึงรับว่า) **ยัสสะทานิ ตุมเห กาลัง มัญญะถะ.** บัดนี้ท่านทั้งหลายจงสำคำกาลอันสมควรเถิด.

(อุบาสกอุบาสิกาพึงรับว่า) **สาธุ ภันเต.** แล้วกราบ ๓ ครั้ง.

วิธีปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานโดยสังเขป

วิปัสสนากรรมฐาน แปลว่า กรรมฐานเป็นอุบายทำใจให้เกิดปัญญารู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริง คือเป็นปัจจุบัน รูป นาม พระไตรลักษณ์ มรรค ผล นิพพาน

วิธีสมาทานพระกรรมฐาน (ขึ้นครู)

คำถวายตัวแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า

(ว่า นะโม ๓ หน)

"อิมาหัง ภะคะวา อัตตะภาวัง ตุมหากัง ปะริจจะชามิ"

ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ข้าพเจ้าขอมอบกายถวายอัตภาพชีวิตนี้แด่พระองค์

คำถวายตัวแด่พระอาจารย์

"อิมาหัง อาจริยะ อัตตะภาวัง ตุมหากัง ปะริจจะชามิ"

ข้าแต่พระอาจารย์ ข้าพเจ้าขอกายถวายอัตภาพชีวิตนี้
แด่ท่านอาจารย์

คำขอพระกรรมฐาน

"นิพพานัสสะ เม ภันเต สัจฉิกะระณัตถายะ กัมมัฏฐานัง เทหิ"

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ขอท่านจงให้ซึ่งพระกรรมฐาน แก่ข้าพเจ้า เพื่อกระทำให้แจ้งซึ่งมรรค ผล พระนิพพาน ณ โอกาสต่อไปนี้.

"อิมายะ ธัมมานุธัมมะปะฏิปัตติยา ระตะนัตตะยัง ปูเชมิ"

ข้าพเจ้าขอบูชาพระรัตนตรัยด้วยการปฏิบัติธรรมตามสมควรแก่ธรรมนี้และด้วยสัจวาจาที่ได้กล่าวอ้างมานี้ ขอให้ข้าพเจ้าได้สำเร็จผลสมความปรารถนาในเวลาอันไม่ช้าด้วยเทอญ.

คำสมาทานพระกรรมฐาน

อุกาสะ อุกาสะ ณ โอกาสบัดนี้ ข้าพเจ้าขอสมาทาน ซึ่งพระกรรมฐาน ที่พระพุทธเจ้า ทรงบัญญัติไว้ดีแล้ว ขอขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ และวิปัสสนาญาณ จงบังเกิดขึ้นในขันธสันดาน ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะตั้งสติกำหนดไว้ ที่ลมหายใจเข้าออก หายใจเข้าก็กำหนดรู้ หายใจออกก็กำหนดรู้ สามครั้งถึงเจ็ดครั้ง ร้อยครั้งพันครั้ง ด้วยความไม่ประมาท ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเทอญ.

การเดินจงกรม

เวลาเดินให้ทอดสายตาไปประมาณ ๔ ศอก สติจับอยู่ที่เท้าเดินช้า เวลายกเท้าขวาภาวนาว่า **ขวาย่างหนอ** ขณะที่ใจนึกว่า **ขวา** ต้องยกเท้าขวาขึ้นทันที เท้าที่ยกกับใจนึกต้องให้พร้อมกัน ขณะว่า **ย่าง** ต้องเคลื่อนเท้าไปพร้อมกัน ขณะว่า **หนอ** เท้าต้องลงถึงพร้อมกัน เวลายกเท้าซ้ายก็เหมือนกัน ภาวนาว่า ซ้าย ย่างหนอ ปฏิบัติเหมือนกันกับขวาย่างหนอ

ส้นเท้า กับ **ปลายเท้า** ห่างกันประมาณคืบหนึ่งเป็นอย่างมาก เมื่อเดินสุดเสื่อ หรือสุดถนนหรือสุดสถานที่ให้เอาเท้าเคียงกันแล้วหยุดยืนภาวนาว่า **ยืนหนอ ยืนหนอ ยืนหนอ** ช้า ๆ สัก ๓ ครั้ง หรือ ๔ ครั้ง ขณะนั้นให้สติอยู่ที่ร่างกายอย่าให้ออกไปนอกร่างกายแล้วกลับ จะกลับข้างซ้ายหรือข้าง

ขวาก็ได้ เวลากลับส้นเท้าอยู่กับพื้นยกปลายเท้าข้างที่จะกลับแล้วภาวนาว่า **กลับหนอ** พร้อมกันกับหมุนเท้าไป ส่วนเท้าอีกข้างหนึ่งให้ยกขึ้นแล้วหมุนไปตาม โดยภาวนาว่า **กลับหนอ ๆ** เช่นเดียวกัน ให้หมุนเวียนไปอย่างนี้จนกว่าจะได้ที่ ที่ตนต้องการ และยืนภาวนาว่า **ยืนหนอ ยืนหนอ ยืนหนอ** ๓ ครั้ง หรือ ๔ ครั้ง แล้วเดินจงกรม ขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ ต่อไป

ให้เดินกลับไปกลับมาอยู่อย่างนี้ พอสมควรแก่เวลา.

การนั่งสมาธิ

ให้เตรียมจัดอาสนะสำหรับนั่งไว้ก่อนเวลานั่งให้ค่อย ๆ ย่อตัวลงพร้อมกับภาวนา ว่า นั่งหนอ ๆ ให้ภาวนาอย่างนี้ เรื่อยไปจนกว่าจะนั่งเสร็จเรียบร้อย

วิธีนั่งนั้น ให้นั่ง **ขัดสมาธิ** คือขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย ตั้งตัวให้ตรงแต่จะนั่งพับเพียบก็ได้

เมื่อนั่งเรียบร้อยแล้วให้หลับตา เอาสติมาจับอยู่ที่ท้อง **พองยุบ** เวลาหายใจเข้าท้องพอง ให้ภาวนาว่า **พองหนอ** ใจที่นึกกับท้องที่พองต้องให้ทันกันอย่าให้ก่อนหรือหลังกัน เวลาหายใจออก ท้องยุบ ให้ภาวนาว่า **ยุบหนอ** ใจที่นึกถึงท้องที่ยุบต้องให้ทันกัน อย่าให้ก่อนหรือหลังกัน

ข้อสำคัญ ให้สติจับอยู่ที่อาการพองยุบเท่านั้น อย่าให้ดูลมที่จมูก และอย่าตะเบ็งท้อง ให้นั่งภาวนาอย่างนี้ตลอดไป อย่างน้อยประมาณ ๓๐ นาที อย่างมากประมาณ ๑ ชั่วโมง

เวลานอน ให้ค่อย ๆ เอนลง พร้อมกับภาวนาตามไปว่า **นอนหนอ นอนหนอ** จนกว่าจะนอนเรียบร้อย ขณะนั้นให้สติจับอยู่กับอาการเคลื่อนไหวของร่างกาย เมื่อนอนเรียบร้อยแล้วให้เอาสติมาไว้ที่ท้อง พร้อมกับภาวนาว่า **พองหนอ ยุบหนอ.**

คำแผ่เมตตา

สัพเพ สัตตา,	สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์, เกิดแก่เจ็บตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น
อะเวรา โหนตุ ,	จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด, อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย,
อัพยาปัชฌา โหนตุ,	จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด, อย่าได้มี ความเบียดเบียนแก่กันและกันเลย,
อะนีฆาโหนตุ,	จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด, อย่าได้มีความทุกข์กาย ทุกข์ใจเลย,
สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ.	จงมีความสุขกาย สุขใจ, รักษาตน ให้พ้นจากทุกข์ภัย อันตรายทั้งหลายทั้งสิ้น เทอญ.

คำอธิษฐาน

ด้วยมหากุศล ที่ข้าพเจ้าได้เจริญพระกรรมฐานมานี้ ขอจงเป็นพลวปัจจัย เป็นอุปนิสัยตามส่ง ให้ข้าพเจ้าเกิดปัญญาญาณ ทั้งในชาตินี้และในชาติหน้า ตลอดชาติอย่างยิ่ง จนถึงความพ้นทุกข์ ได้บรรลุมรรค ผล นิพพาน ในอนาคตกาลเบื้องหน้านั้นเทอญ.

คำกรวดน้ำอุทิศส่วนบุญส่วนกุศล

ข้าพเจ้าขออุทิศ ส่วนบุญส่วนกุศล ที่ได้บำเพ็ญมาแล้วนี้ ให้แก่ญาติทั้งหลาย เทวดาทั้งหลาย ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย เจ้าที่เจ้าทางทั้งหลาย ขอให้ท่านทั้งหลาย จงได้รับทราบ ส่วนบุญส่วนกุศล ที่อุทิศให้นี้ ขอจงมาอนุโทนา มีความสุข โดยทั่วกัน ขอเดชะคุณพระรัตนตรัย และบุญกุศล จงยังข้าพเจ้าให้ถึง ซึ่งความเป็นผู้พ้นทุกข์ ทั้งปวงเทอญ.

คำกรวดน้ำย่อ

อิทัง โน ญาตีนัง โหตุ, สุขิตา โหนตุ ญาตะโย.

ขอบุญส่วนนี้, จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า, ขอญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า, จงมีความสุขเถิด.

คำกรวดน้ำย่ออีกแบบหนึ่ง

ข้าพเจ้าขอตั้งจิตอุทิศผล บุญกุศลนี้ไปให้ไพศาล
ถึงมารดาบิดาและอาจารย์ ทั้งลูกหลานญาติมิตรสนิทกัน
คนเคยร่วมเคยรักสมัครใคร่ มีส่วนได้ในกุศลผลของฉัน
ทั้งเจ้ากรรมนายเวรและเทวัญ ขอให้ท่านได้กุศลนี้เทอญ.

คำอธิษฐานก่อนตักบาตร

ข้าวของข้าพเจ้า ขาวดังดอกบัว
ยกขึ้นเหนือหัว ถวายแด่พระสงฆ์
จิตใจจำนงค์ ตรงต่อพระนิพพาน
ขอให้พบดวงแก้ว ขอให้แคล้วหมู่มาร
ขอให้ทันศาสนาพระศรีอาริย์ ในอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้นเทอญ.

คำภาวนาเวลารดน้ำศพ

อิทัง มะตะกะสะรีรัง อุทะกัง วิยะ สิญจิตัง อะโหสิกัมมัง.

ขอให้ร่างของผู้ตายนี้ จงอโหสิกรรมกัน เหมือนน้ำที่รดแล้ว (น้ำที่รดแล้วก็ต้องเหือดแห้งหายไป)

คำภาวนาเวลาไปเยี่ยมศพ

อะวัสสัง มะยา มะริตัพพัง. เราก็ต้องตายแน่นอน.

คำภาวนาเวลาทอดผ้าหน้าศพ

นามะรูปัง อะนิจจัง นามะรูปัง ทุกขัง นามะรูปัง อะนัตตา.

นามรูปไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา.

คำภาวนาเวลาเผาศพ

อะยัมปิ โข เม กาโย เอวัง ภาวี เอวัง ธัมโม เอวัง อะนะตีโต.

แม้ร่างกายของเรานี้ ก็จะต้องเป็นเช่นนี้ จะต้องมีอย่างนี้เป็นธรรมดา จะไม่ล่วงพ้นความเป็นอย่างนี้ไปได้.

คำบูชาข้าวพระพุทธ

(ว่านะโม ๓ หน)

อิมัง, สูปะพยัญชะนะสัมปันนัง, สาลีนัง, โภชะนัง, อุทะกัง วะรัง, พุทธัสสะ, ปูเชมิ.

ข้าพเจ้าขอบูชา, ซึ่งโภชนะแห่งข้าวสาลี อันสมบูรณ์แล้วด้วยแกงและกับและน้ำอันประเสริฐนี้, แด่พระพุทธเจ้า.

คำลาข้าวพระพุทธ

เสสัง มังคะลัง ยาจามิ. ข้าพเจ้าขอของที่เหลืออันเป็นมงคล.

คำถวายทานทั่วไป

(ว่านะโม ๓ หน)

สุทินนัง, วะตะ เม ทานัง, อาสะวักขะยาวะหัง, นิพพานะ ปัจจโย โหตุ, อะนาคะเต กาเล.

ทานอันข้าพเจ้าให้ดีแล้วหนอ, ขอจงเป็นผลที่นำมา, ซึ่งความสิ้นไปแห่งอาสวะ, และเป็นปัจจัยแก่พระนิพพาน, ในอนาคตกาลเทอญ.

คำถวายสังฆทาน

(ว่านะโม ๓ หน)

อิมานิ, มะยัง ภันเต, ภัตตานิ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุ โน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ ภัตตานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ, ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอน้อมถวาย, ซึ่งภัตตาหาร, กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้, แก่พระภิกษุสงฆ์, ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ, ซึ่งภัตตาหาร, กับทั้งเครื่องบริวารทั้งหลายเหล่านี้, ของข้าพเจ้าทั้งหลาย, เพื่อประโยชน์, และความสุข, แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, สิ้นกาลนาน เทอญ.

บทสรภัญญะพระรัตนตรัย

บทสรรเสริญพระพุทธคุณ

อิติปิโส ภะคะวา (รับพร้อมกัน) อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ, วิชชาจะระณะสัมปันโน, สุคะโต, โลกะวิทู, อนุตตะโร ปุริสทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ.

(นำ)องค์ใดพระสัมพุทธ
(รับพร้อมกัน) สุวิสุทธสันดาน
ตัดมูลเกศมาร บ มิหม่นมิหมองมัว
หนึ่งในพระทัยท่าน ก็เบิกบานคือดอกบัว
ราคี บ พันพัว สุวคนธกำจร
องค์ใดประกอบด้วย พระกรุณาดังสาคร
โปรดหมู่ประชากร มละโอฆกันดาร
ชี้ทางบรรเทาทุกข์ และชี้สุขเกษมศานย์
ชี้ทางพระนฤพาน อันพ้นโศกวิโยคภัย
พร้อมเบญจพิธจัก- ษุจรัสวิมลใส
เห็นเหตุที่ใกล้ไกล ก็เจนจบประจักษ์จริง
กำจัดน้ำใจหยาบ สันดานบาปแห่งชายหญิง
สัตว์โลกได้พึ่งพิง มละบาปบำเพ็ญบุญ
ข้าขอประณตน้อม ศิรเกล้าบังคมคุณ
สัมพุทธการุญ- ญ ภาพนั้นนิรันดรฯ

บทสรรเสริญพระธรรมคุณ

สวากขาโต (รับพร้อมกัน) ภะคะวา ธัมโม, สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก, โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ.

(นำ)ธรรมะคือคุณากร
(รับพร้อมกัน) ส่วนชอบสาทร
ดุจดวงประทีปชัชวาล
แห่งองค์พระศาสดาจารย์ ส่องสัตว์สันดาน
สว่างกระจ่างใจมล
ธรรมใดนับโดยมรรคผล เป็นแปดพึงยล
และเก้ากับทั้งนฤพาน
สมญาโลกอุดรพิศดาร อันลึกโอฬาร
พิสุทธิ์พิเศษสุกใส
อีกธรรมต้นทางครรไล นามขนามขานไข
ปฏิบัติปริยัติเป็นสอง
คือทางดำเนินดุจคลอง ให้ล่วงลุปอง
ยังโลกอุดรโดยตรง
ข้าขอโอนอ่อนอุตมงค์ นบธรรมจำนง
ด้วยจิตและกายวาจา.

บทสรรเสริญพระสังฆคุณ

สุปะฏิปันโน (รับพร้อมกัน) ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะปุริสะปุคคะลา, เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, อาหุไนยโย ปาหุไนยโย ทักขิไณยโย, อัญชลีกะระณีโย, อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ.

(นำ)สงฆ์ใดสาวกศาสดา
(รับพร้อมกัน) รับปฏิบัติมา
แต่องค์สมเด็จภควันต์
เห็นแจ้งจตุสัจเสร็จบรร- ลุทางที่อัน
ระงับและดับทุกข์ภัย
โดยเสด็จพระผู้ตรัสไตร ปัญญาผ่องใส
สะอาดและปราศมัวหมอง
เห็นห่างทางข้าศึกปอง บ มิลำพอง
ด้วยกายและวาจาใจ
เป็นเนื้อนาบุญอันไพ- ศาลแด่โลกัย
และเกิดพิบูลย์พูนผล
สมญาเอารสทศพล มีคุณอนันต์
อเนกจะนับเหลือตรา
ข้าขอนบหมู่พระศรา พกทรงคุณา-

นุคุณประดุจรำพัน
ด้วยเดชบุญข้าอภิวันท์ พระไตรรัตน์อัน
อุดมดิเรกนิรัติศัย
จงช่วยขจัดโพยภัย อันตรายใดใด
จงดับและกลับเสื่อมสูญ.

การรู้ว่าอะไรผิดอะไรถูก
เป็นความรู้ขั้นต่ำ
การรู้ว่าตัวเองผิดตัวเองถูก
เป็นความรู้ขั้นสูง

กฎระเบียบข้อห้ามสำหรับสามเณรเฉลิมพระเกียรติ

โดย...สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการ (ยสสีภิกขุ)

๑ ห้ามสามเณรนั่งหรือนอนบนอาสนะหรือบนเก้าอี้อันเดียวกันกับผู้หญิง แม้จะเป็นมารดา หรือพี่สาวก็ไม่ได้ ฯ

๒ ห้ามสามเณรถูกต้องหรือเดินเบียดเสียดกับผู้หญิง แม้แต่ชายจีวรสะบัดไปถูกผู้หญิงก็ไม่ได้ (ถ้ามีผู้หญิงถวายของให้เอาผ้ารับ)

๓ ห้ามสามเณรยืนฉันอาหารหรือผลไม้ หรือนมกล่องหรือน้ำส้มขวด และเครื่องดื่มอื่นๆ ทุกชนิด (เวลาฉันต้องหาที่เหมาะสมแล้วนั่งฉัน)

๔ ห้ามสามเณรฉันอาหารทุกชนิด ตั้งแต่เที่ยงวันไปแล้ว จนกว่าจะถึงวันใหม่ เว้นไว้แต่ น้ำปานะที่พระอาจารย์หรือพี่เลี้ยงจัดให้เท่านั้น

๕ ห้ามสามเณรเดินออกไปซื้อของฉัน หรือของใช้ทุกชนิดนอกสถานที่เป็นอันขาด

๖ ห้ามสามเณรวิ่งเล่นหรือหยอกล้อกัน เช่น เล่นชกมวยกันหรือกอดปล้ำกัน หรือเอาสิ่งของขว้างปากันเป็นอันขาด

๗ ห้ามสามเณรถือเอาสิ่งของทุกชนิดของเพื่อนสามเณรด้วยกัน โดยอาการแห่งขโมยเด็ดขาด

๘ ห้ามสามเณรก่อการทะเลาะวิวาทกัน หรือก่อกวนทำความรำคาญให้ผู้อื่นเป็นอันขาด

๙ ห้ามสามเณรใช้คำพูดแทนตัวเองว่า “กู” และใช้คำพูดแทนสามเณรด้วยกันว่า “มึง” หรือด้วยคำหยาบคายอย่างอื่นเป็นอันขาด (ควรใช้คำพูดแทนตัวเองว่า “ผม” และแทนสามเณรด้วยกันว่า “เณร” หรือ “พี่เณร” ตามอายุที่เท่ากันหรือมากกว่า)

เมื่อเป็นคนหยาบ
ก็ยากที่จะได้เป็นใหญ่

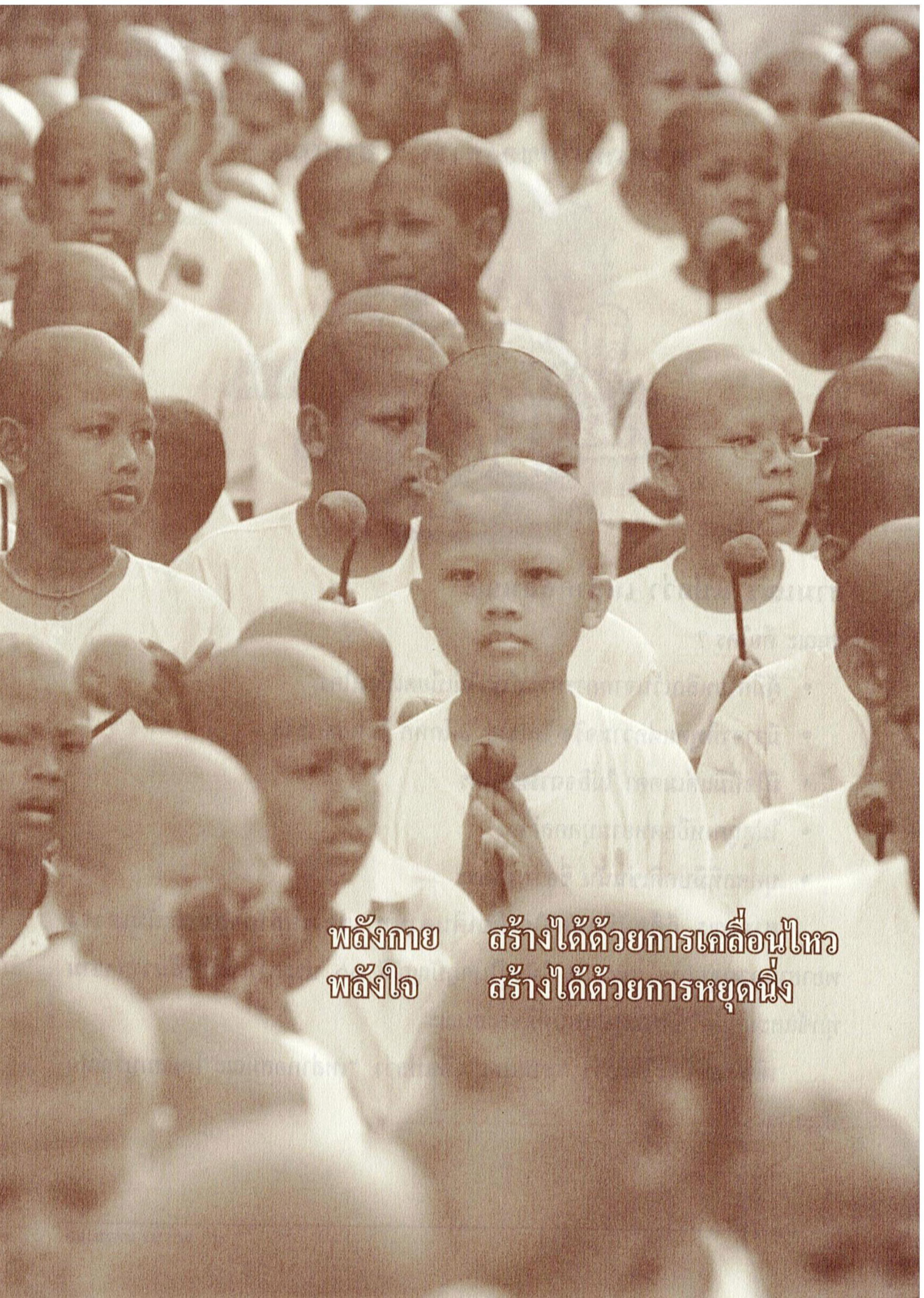
๑๐ ห้ามสามเณรไปบ้านหรือไปในที่อื่นโดยมิได้รับอนุญาตจากพระอาจารย์ฝ่ายปกครอง หรือโดยไม่มีมารดาบิดาหรือญาติมาเซ็นชื่อรับไปเป็นอันขาด

๑๑ ห้ามสามเณรเอาปากกา ชอล์ก หรือของมีคมขีดเขียนตามโต๊ะ เก้าอี้ หรือตามบานประตูกระจกหรือฝาผนัง หรือตามเสาศาลาเป็นอันขาด ฯ

๑๒ ห้ามสามเณรนำสิ่งของมีค่า เช่น เงิน ทอง เป็นต้น หรือโทรศัพท์มือถือ เกมส์กด หนังสือการ์ตูน หรือของเล่นอื่น ๆ ติดตัวมาขณะที่บรรพชาเป็นสามเณรอยู่เป็นอันขาด ฯ

บทลงโทษ: สำหรับสามเณรที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามกฎจะถูกลงโทษ หรือให้ลาสิกขา

พลังกาย สร้างได้ด้วยการเคลื่อนไหว
พลังใจ สร้างได้ด้วยการหยุดนิ่ง

ความหมายของคำว่า " สามเณร "

สามเณร แปลว่า เหล่ากอสมณะ

สมณะ คือใคร ?

- ผู้มีกายหลีกเว้นจากการกระทำชั่วไม่เบียดเบียนใคร
- มีวาจาที่พูดแต่ความจริง ไพเราะ ไม่โกหก ไม่หลอกลวง
- มีใจที่มีแต่เมตตา ไม่อิจฉาริษยาใคร
- ไม่ดูถูกเหยียดหยามบุคคลอื่น
- บุคคลที่มีปกติเช่นนั้น ชื่อว่า สมณะ

สามเณร ก็คือผู้ที่สมัครใจเพื่อเดินตามทางของเหล่ากอสมณะนั้นเองจงพยายามควบคุมกาย วาจา ใจ ให้อยู่ในกฎบัญญัติ ๑๐ ประการเพื่อให้พ้นจากความทุกข์และปฏิบัติให้ดีตามรูปแบบที่ดีของสมณะ

เพียงเท่านี้จะได้ชื่อว่า "สามเณร" ที่แปลว่า "เหล่ากอสมณะ"โดยสมบูรณ์ทุกประการ

การบวช

คำว่า “บวช” แปลว่า การเว้นจากความชั่วทุกชนิด

ผู้ที่เข้ามาบวช คือผู้ที่ได้ตัดสินใจเพื่อเลิกทำความชั่วแล้ว ทั้งทางกาย วาจา ใจ โดยสิ้นเชิง เพื่อให้ชีวิตนี้มีแต่ความบริสุทธิ์หมดจด อันเป็นหนทางที่สร้างซึ่งความสุขให้ชีวิตนั้นเอง

การบวชต้องบวชทั้งทางกายและทางใจ

บวชแต่ทางกายย่อมมีโอกาสที่จะกระทำในสิ่งที่ไม่ดีได้เสมอ จะเข้าทำนองที่ว่า “ บวชหลบ บวชลี้ บวชหนีสงสาร บวชผลาญข้าวสุก บวชสนุกตามเพื่อน บวชเปื้อนศาสนา ” นั้นเอง ขอเพียงตั้งใจบวชจริง ย่อมพบความจริงในพระพุทธศาสนาอย่างแน่นอน

คนชั่ว เปรียบเสมือนถ่าน
เมื่อร้อนก็ไหม้มือ เมื่อเย็นก็เปื้อนมือ

บวชแล้วได้อะไร

ถ้าบวชเพื่อสะสมทรัพย์สมบัติการบวชนั้นชื่อว่า "ไร้ค่า"

- การบวชเป็นเณร
- ใช่ว่าบวชมาเพื่อแสวงหาทรัพย์สมบัติภายนอก
- แต่เป็นการแสวงหาสมบัติในใจ
- อันได้แก่ คุณงามความดี ที่เป็นปัจจัยให้พบความสุขที่แท้จริง
-
- สมบัติภายนอกนั้นอาจจะสำคัญสำหรับทุกชีวิต
- แต่ไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับนักบวช
- ชีวิตของนักบวชขอเพียงมีความสงบแห่งจิตใจ
- และได้ทำความดีทุกวัน ๆ นั้นคือสิ่งสำคัญที่สุด

บวชแล้ว "ได้ศึกษาพระธรรม"

พระธรรม คือ หลักการปฏิบัติเพื่อพัฒนาจิตใจ สังคม ให้มีความสุขสงบ

การศึกษาพระธรรม ก็คือ การแสวงหาวิธีการเพื่อพัฒนาตนเองและสังคมให้มีความสุขความสงบนั่นเองชีวิตที่ขาดพระธรรมคอยควบคุมดูแล ชีวิตนั้นไม่ต่างอะไรกับเรือที่ไม่มีหางเสือว่าวที่ปราศจากเชือกย่อมเดินทางสู่เป้าหมายไม่ได้เลย และตั้งอยู่ไม่ได้นานความวุ่นวายที่เกิดขึ้นกับสังคม ประเทศชาติ แม้แต่กับตัวเราเองในทุกวันนี้นั้นสาเหตุก็เนื่องมาจาก การซึ่งหลักการปฏิบัติ ที่ถูกต้อง อันได้แก่ พระธรรมนั้นเอง มีโอกาสได้บวชแล้วจงตั้งใจศึกษา ค้นหาความจริงไว้เป็นสมบัติติดตัวในยามสิกขาลาเพศไปเวลาอื่น คิดว่าคงยากต่อการศึกษาพระธรรมเป็นแน่

"พระธรรมคือ ยารักษาโรคทางจิต
พระธรรมคือ เพื่อนคนดีผู้ใกล้ชิดสนิทสนม
พระธรรมคือ สิ่งที่พยุงชีวิตไม่ให้ล่มจม
พระธรรมคือ สิ่งที่ควรสั่งสมไว้อบรมตัวเอง"

บวชเณรแล้ว "ได้ทำใจให้สะอาด สว่าง สงบ"

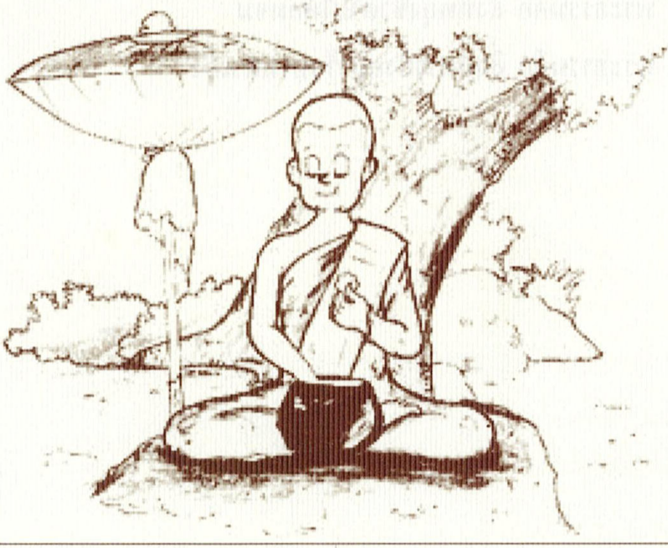
ใจดวงนี้ มักมีความขุ่นมัวไปด้วยความรู้สึกเสียใจบ้าง ไม่พอใจบ้าง ขี้เกียจบ้าง ความรู้สึกเหล่านี้เมื่อเกิดขึ้นเป็นเหตุให้ใจไม่สะอาด สว่าง สงบ ตามปกติธรรมชาติของมันแท้ ๆ

เมื่อได้บวชเป็นเณรสิ่งที่จะต้องปฏิบัติเป็นกิจวัตร นั้นก็คือ

- การนั่งสมาธิ
- การเดินจงกรม
- การไหว้พระสวดมนต์

การกระทำแต่ละอย่างเหล่านั้นล้วนเป็น กลวิธีการทำความสะอาดใจของเราให้สะอาด สว่าง สงบนั่นเองวันละ ๑ นาที เพื่อทำซึ่งความดี ถือเป็นสิ่งที่ดีมากจงปฏิบัติให้เป็นประจำอย่าให้ขาด

สมองจะมีความจำเลิศผลการเรียนที่ดีย่อมตามมาด้วย

บวชเณรแล้ว"ได้เกิดสติปัญญา"

พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ว่า

" แสงสว่างอะไรก็สู้แสงสว่างแห่งปัญญาไม่ได้ "

สติปัญญาย่อมเกิดได้ด้วย การฟัง การคิด การทำสมาธิจิตเราได้ความรู้จากการฟังที่พระอาจารย์พร่ำสอนเก็บมาคิดเรายิ่งมีความรู้เพิ่มขึ้นอีกยิ่งจากการนั่งสมาธิด้วยแล้วเมื่อจิตสงบนิ่งความรู้ย่อมปรากฏแก่เรามากมาย

ปัญญา แปลว่า ความรอบรู้

- ฟังมากก็รู้มาก แต่ต้องตั้งใจฟังด้วย
- คิดมากก็รู้มาก ไม่ใช่คิดฟุ้งซ่านไร้สาระ
- นั่งมากรู้มาก ไม่ใช่นั่งเหม่อลอยไร้สติ

บวชเณรแล้ว "ได้ฆ่ากิเลส"

กิเลส ได้แก่ สิ่งที่ทำให้เราชอบเกียจคร้านเบื่อหน่ายการเรียน

โกรธเพื่อน ๆ เรียนไม่รู้เรื่อง ดื้อ อยากได้สิ่งของเล่นเกินความจำเป็น สิ่งเหล่านี้คือกิเลสร้ายที่คอยทำลายใจเรา

การฆ่ากิเลสไม่ใช่ของง่าย แต่ไม่ยากเกินความสามารถของคน เพียงปฏิบัติตามกฎต่าง ๆ ที่คณะพระอาจารย์วางไว้ ไม่ให้บกพร่อง

กิเลสร้ายหนีไปแล้วทีละตัว ทีละตัว ขอเพียงอย่าอ่อนแอเท่านั้นเอง

ตื่น ทำวัตรแต่เช้า ๆ ไม่ให้ขาด

- นั่งสมาธินาน ๆ
- เดินจงกรมบ่อย ๆ

กิเลสคงจะไม่มาเกาะใจเราอย่างแน่นอนเพราะการกระทำเช่นนั้น คือ การฆ่ากิเลส

บวชเณรแล้ว "ได้ใกล้ชิดพระรัตนตรัย"

ดวงแก้วอันวิเศษ ๓ ประการ คือ

- พระพุทธเจ้า
- พระธรรมเจ้า
- พระอริยสงฆ์เจ้า

ทั้งสามประการนี้ คือ พระรัตนตรัย อันเป็นที่พึ่งของสรรพสัตว์ทั้งหลายใครอยู่ใกล้ชิดพระรัตนตรัย บุคคลนั้น ย่อมพ้นจากภัยอันตรายทุกประการ

การได้อยู่ใกล้พระพุทธเจ้าผู้ตรัสรู้ธรรมวิเศษโดยพระองค์เองนั้นก็คือ การปฏิบัติตัวให้ตื่นจากความหลงผิด อันเป็นเหตุให้เจ้าตัวต้องเสื่อมเสีย ผู้เบิกบานไม่อมทุกข์ เป็นผู้รู้ในสิ่งที่เป็นประโยชน์และสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์

การได้อยู่ใกล้พระธรรม ก็คือ การดำเนินตามหลักธรรมเพื่อพัฒนาตัวเองไม่ให้ตกไปสู่ที่ชั่ว

การได้อยู่ใกล้พระสงฆ์ คือ การปฏิบัติตามคำแนะนำของท่านว่าอะไรถูก อะไรผิด

บวชเณรแล้ว "ได้ทดแทนคุณให้บิดามารดา"

บิดามารดา เป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดสำหรับชีวิตเรา

- เป็นผู้ให้ชีวิต
- ให้การเลี้ยงดู
- ให้การศึกษา
- ให้ทุก ๆ สิ่ง ทุก ๆ อย่าง

เราชื่อว่า " ผู้ติดหนี้บุญคุณท่าน"

การตอบแทนบุญคุณท่าน เราทำตลอดชีวิตนี้ย่อมแทนไม่หมดการบวชโดยความเชื่อเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถตอบแทนบุญคุณท่านได้มากกว่าการกระทำสิ่งอื่น แต่บวชแล้วต้องทำแต่ความดีให้ท่านสบายใจแนะนำให้ท่านตั้งมั่นในศีลธรรม ถ้าปฏิบัติได้เช่นนั้น

พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า " **นั้นเป็นการตอบแทนบุญคุณที่แท้จริง** "

พูดในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้
ไม่พูดดีกว่า

สาระน่าคิดการอบรมสามเณร

ได้ศึกษาพระธรรม	ได้สร้างกรรมดี	ได้มีเพื่อนใหม่
ได้ทำใจให้สะอาด	สว่าง สงบ	ได้พบทางอันประเสริฐ
ได้เกิดปัญญา	ได้ฆ่ากิเลส	ได้ครองเพศบรรพชิต
ได้ใกล้ชิด	พระรัตนตรัย	ได้ทดแทนคุณบิดามารดา

พื้นฐานชีวิต.....

........ความกตัญญูนี้จัดว่าเป็นคุณธรรมพื้นฐานของชีวิต ใครมีความกตัญญูก็จะได้ชื่อว่าได้สร้างพื้นฐานชีวิตไว้ดีแล้ว ชีวิตของเขาก็จะรุ่งโรจน์สูงส่งยั่งยืนต่อไปได้โดยไม่มีวันตกอับง่าย ๆ ใครขาดความกตัญญูก็ถือว่าขาดพื้นฐานชีวิตที่ดีและมั่นคงไป แม้เขาจะมีดีอย่างอื่นร้อยดีพันดีอย่างไร แต่ถ้าขาดดีกตัญญูเสียอย่างเดียวแล้วก็รุ่งเรืองมั่งคงอยู่ได้ไม่นาน เปรียบเหมือนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างใหญ่ ๆ ที่มั่นคงแข็งแรงต้านลมต้านฝนอยู่ได้ก็เพราะมีรากฐานที่มั่นคงแข็งแรงฉันนั้น

บ่อเกิดกำลังใจ.....

........ตัวเองสามารถสร้างกำลังใจด้วยตัวเองได้โดยเพิ่มความรู้ความสมารถให้แก่ตัวเอง เป็นตัวของตัวเอง จะทำให้เกิดความมั่นใจและศรัทธาในตัวเอง ความมั่นใจและศรัทธาในตัวเองนี้จะทำให้เกิดกำลังใจที่จะต่อสู้ด้วยลำแข้งของตัวเองต่อไป

รักษาศีลไม่ยาก...........

........ความจริงศีลนี้ก็เหมือนกับรั้วล้อมบ้านหรือฝาผนังบ้านที่ทำไว้เพื่อป้องกันอันตรายภายนอก กับป้องกันคนที่อยู่ข้างในบ้านนั่นเอง และรั้วหรือฝาผนังนั้นเขาก็ทำประตูสำหรับเข้าออกไว้เพื่อความสะดวกในการเข้าการออก คนที่จะเข้าจะออก หากเข้าออกทางประตูก็ถือว่าเป็นไปตามปกติ ไม่ติดขัดอะไร แต่ถ้าหากใครเข้าออกทางหน้าต่างหรือปีนรั้วเข้ามา ก็แสดงว่าผู้นั้นเป็นคนผิดปกติไว้ใจไม่ได้แล้ว

ศีลก็มีลักษณะเหมือนรั้วเหมือนฝาผนังบ้านนั่นแหละ มีข้อห้ามไว้ก็มีข้อที่ประพฤติปฏิบัติตามไว้เช่นกัน กล่าวคือ คนรักษาศีลสามารถทำมาหากินโดยปกติได้ โดยไม่ต้องวิตกกังวลหรือห่วงใยว่าศีลจะขาดหรือไม่บริสุทธิ์อะไร เพียงให้เป็นไปตามช่องตามประตูเท่านั้น

มองแต่แง่ดี........

........คนเรานั้นอาจทำผิดได้ไม่วันใดก็วันหนึ่ง และอาจผิดได้บ่อย ๆ ด้วย และในชั่วชีวิตของแต่ละคนนั้นอาจจะได้ทำความดีกันไว้บ้างไม่มากก็น้อย ดังนั้นหากเราจะมองข้ามความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ของกันและกันไปเสีย มองหาแต่แง่ดี ๆ ของกันและกันก็จะพบได้ และจะทำให้เราเกิดความนิยมนับถือในตัวผู้นั้นได้อย่างสนิทใจ

ยาเสน่ห์มหานิยม......

........คนมีอัธยาศัยดีย่อมมีเสน่ห์ในตัว ยามหาเสน่ห์นั้น ประกอบด้วยตัวยาคือทักทายเขาก่อน ยิ้มแย้มเมื่อพูดกับเขา แสดงความเอื้อเฟื้อที่จะช่วยเหลือเขา สนใจเรื่องที่เขาพูดเรื่องที่เขาทำพอสมควร กิริยาอย่างนี้แหละที่เรียกว่า ความมีอัธยาศัย ใครทำได้ คนนั้นย่อมมีคนนิยมนับถือมาก

........ผู้ไม่มีอัธยาศัยหรืออัธยาศัยไม่ดีก็จะมีแต่ศัตรู มีแต่คนเกลียดชัง ไม่อยากให้ความช่วยเหลือ ความมีอัธยาศัยดีเท่ากับมียาเสน่ห์มหานิยมในตัวแล้ว ไม่ต้องไปเสียเวลาหายาชนิดนี้จากที่ไหน ๆ อีกแล้ว

ผู้มีวาจาสิทธิ์.....

........(ความมั่นคงอยู่ในคำสัตย์คำจริง) ยังจะเป็นเหตุให้เป็นคนมีวาจาสิทธิ์ คือพูดคำใดออกไปแม้ว่าจะเป็นเพียงคำพูดสั้น ๆ ก็จะมีน้ำหนักชักนำให้น่าเชื่อถือและน่าปฏิบัติตาม มีคนเกรงขามเชื่อฟังตั้งอยู่ในโอวาท ผู้มีวาจาสิทธิ์เพราะมั่นคงอยู่ในคำสัตย์คำจริงนั้นสามารถอ้างสิ่งที่มีจริงเป็นจริงมาเป็นสักขีพยานแล้วพาตนให้รอดพ้นจากภัยพิบัติและอันตรายต่าง ๆ และสามารถประสิทธิ์ประสาทสิริสวัสดิ์พิพัฒนชัยมงคลและศุภผลอันน่าปรารถนาให้สำเร็จแก่ผู้อื่นได้

เตรียมพร้อมไว้......

........ก่อนที่จะไปพบกับมรณะนั้น ท่านแนะนำให้เตรียมเสบียงให้พร้อมเข้าไว้เพื่อความไม่ประมาท เหมือนคนที่เดินทางไกล เตรียมเสบียงสำหรับกินใช้กลางทางและตอนที่ถึงปลายทางแล้ว

เสบียงที่ท่านให้เตรียมนั้นก็คือบุญ เพราะบุญเป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่จะอำนวยความสุขความสบายให้แก่คนที่เดินทางไปสู่ปรโลกได้ นอกจากนี้แล้วเป็นไม่มี ทรัพย์สมบัติ ลูกเต้า คนที่รัก ยศศักดิ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ไม่อาจช่วยเหลือหรือติดตามไปได้เลย

อย่างดีก็มาส่งกันแค่ประตูเตาเผาเท่านั้นเอง

เรื่องของคนฉลาด.........

........ธรรมดาผู้ฉลาดนั้นย่อมทำตัวให้เป็นคนกตัญญู กตเวทีต่อบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะต่อผู้มีพระคุณ ทำตัวเป็นกัลยาณมิตรกับทุก ๆ คน ไม่ก่อเวรก่อศัตรูกับใคร ๆ และช่วยเหลือผู้อื่นตามสมควรด้วยน้ำใจอันประเสริฐ ผู้ฉลาดเช่นนั้นนอกจากจะได้รับคำชมว่าเป็นคนดีแล้ว ยังเป็นที่นิยมยกย่องของบุคคลทั่ว ๆ ไปด้วย คนดีเช่นนั้นย่อมไม่มีภัยอันตราย ณ ที่ไหน ๆ ...

๘๐ พรรษา มหามงคล

ที่ปรึกษา

พระราชสมุทรเมธี	เจ้าคณะจังหวัดสมุทรปราการ
พระญาณวิศิษฏ์	เจ้าคณะตำบลจังหวัดสมุทรปราการ
พระโสภณสมุทรคุณ	เจ้าคณะอำเภอพระประแดง
นายอนุวัฒน์ เมธีวิบูลวุฒิ	ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการ
นายอำนวย รัศมิทัต	นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ
นางสาวประนอม คงพิกุล	ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการ

รวบรวมและดำเนินการ

คณะสงฆ์จังหวัดสมุทรปราการ
องค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ
สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการ

พิสูจน์อักษร

พระครูสมุห์พนม	ญาณโสภโณ
พระมหาเดวิทย์	ยสสีภิกขุ

ออกแบบรูปเล่มและถ่ายภาพ

เจริญ เพ็ชรกิจ ๐๘๖-๔๐๒-๕๓๓๔

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการ
อาคารวีระ รอดเรือง ต.ปากน้ำ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ
โทรศัพท์ ๐-๒๓๙๔-๐๑๑๙-๒๐ โทรสาร ๐-๒๓๙๔-๐๑๑๘

จิต เป็นธรรมมชาติเกิดเอง
ไม่ต้องสร้าง และสร้างไม่ได้
สติ เป็นคุณธรรมเกิดเองไม่ได้
แต่สร้างให้เกิดขึ้นได้

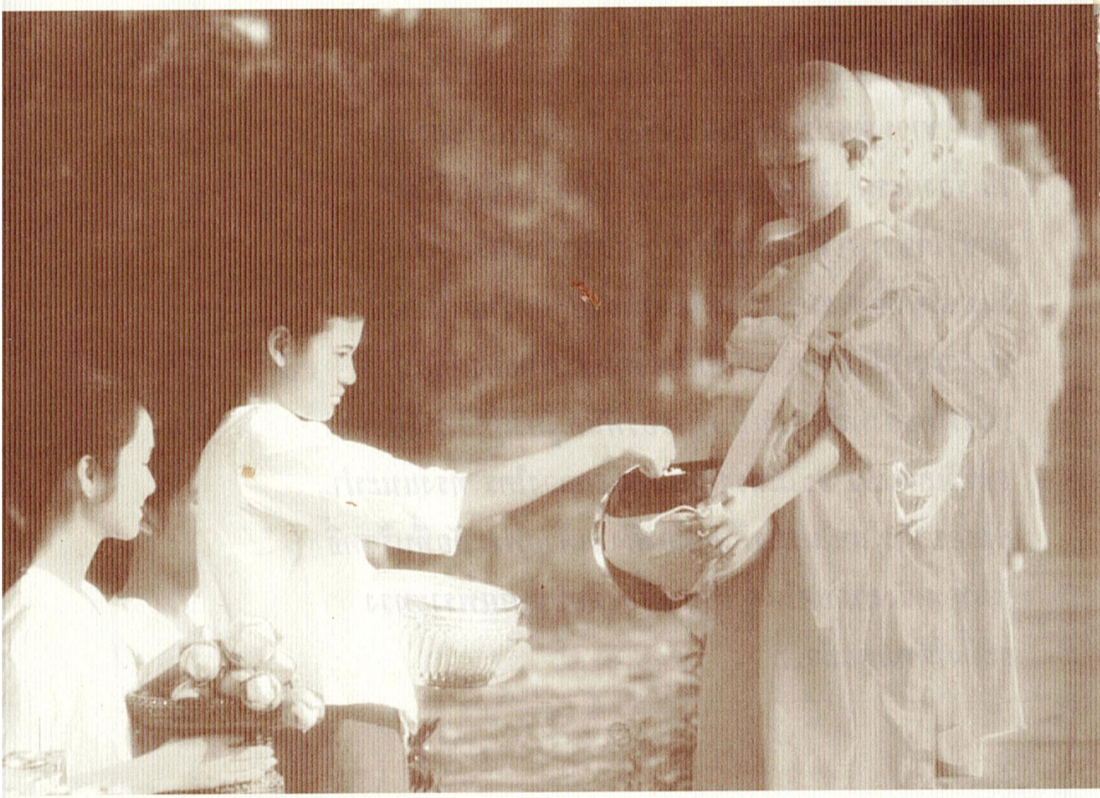
ผู้อยู่เบื้องหลัง

........ครูบาอาจารย์และมารดาบิดาย่อมเป็นประหนึ่งแบบพิมพ์หรือหุ่นสำหรับหลอมศิษย์และบุตรธิดา แต่ข้อเหล่านี้เป็นของลี้ลับอยู่ ผู้คนจึงมักมองไม่ค่อยเห็น โดยมากมักจะเน้นชมกันเฉพาะที่ปรากฏประจักษ์ตา ไม่ค่อยมองให้ลึกถามหาเหตุที่มาที่หรือสิ่งที่อยู่เบื้องหลัง ดังคนที่เห็นพระพุทธรูปที่สวยงามนัก ก็มักจะชมแต่พระพุทธรูปนั้นเท่านั้น หาได้นึกไปถึงช่างปั้นช่างหล่อพระพุทธรูปองค์นั้นว่ามีความดีมีฝีมือไม่ คนเราก็เช่นกัน มักจะชมแต่เจ้าตัวว่าประพฤติดีมีมารยาท มีความกตัญญูรู้คุณคน ไม่ค่อยจะนึกไปถึงครูอาจารย์หรือมารดาบิดาที่ฝึกฝนผู้นั้นให้เป็นอย่างที่เห็น

เชื่อพระพุทธเจ้า

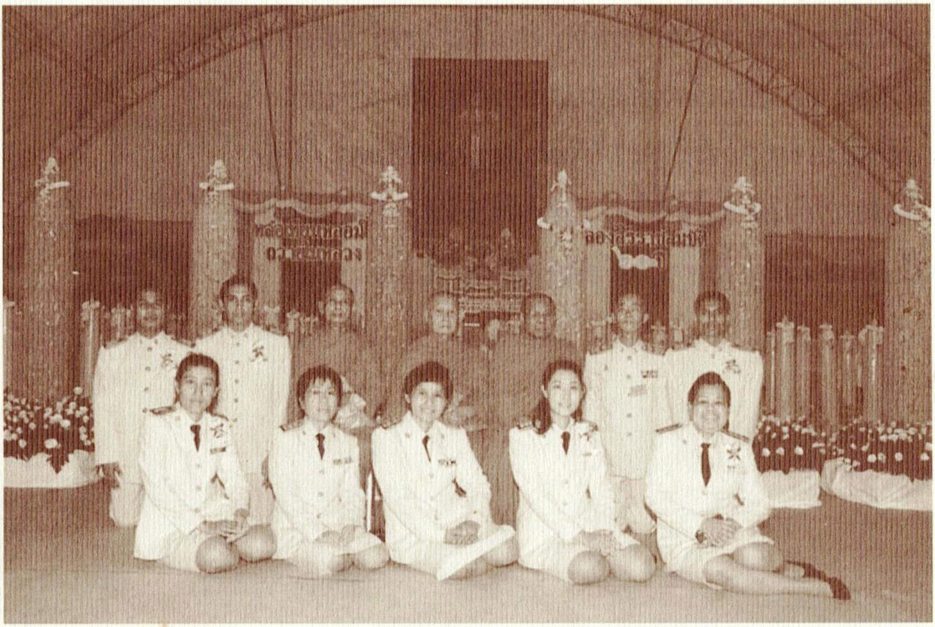
........ชาวพุทธบางคนอาจไม่เชื่อหรือยังลังเลใจสงสัย
ในเรื่องกรรม เรื่องผลของกรรม หรือเรื่องที่ทำดีได้ดี
ทำชั่วได้ชั่วเพราะพิสูจน์ได้ยาก แต่หากจะสร้างศรัทธา
ในพระพุทธศาสนา เบื้องต้นจำต้องปลูกศรัทธาในองค์
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อนคือเชื่อพระพุทธองค์ก่อนว่า
พระพุทธองค์นั้นทรงเป็นพระอรหันต์ผู้บริสุทธิ์ห่างไกล
จากกิเลสแล้ว จะไม่ทรงโกหกหลอกลวงใคร ทรงแนะนำ
สั่งสอนชาวโลกในทางที่ถูกต้องดีงามด้วยพระทัยที่บริสุทธิ์
ไม่ทรงหวังลาภยศใด ๆ เป็นเครื่องตอบแทนเพราะทรง
ละทิ้งได้หมดแล้ว...

สุขเกิดจากการได้ ไม่จีรัง
สุขเกิดจากการให้ สุขยั่งยืน

เรื่องอัศจรรย์....

........อันบุคคลผู้มีคุณลักษณะมีเพื่อให้และได้เพื่อแจกนี้ ย่อมไม่อิ่มในการให้ในการแจก ยิ่งมีก็จะยิ่งให้ ยิ่งได้ก็จะยิ่งแจก และเป็นเรื่องที่น่าแปลกอัศจรรย์คือ ผู้ยิ่งมียิ่งให้ยิ่งได้ยิ่งแจก อย่างนี้ จะได้รับผลตอบแทนทันตาเห็นคือ ยิ่งแจกก็ยิ่งได้ ยิ่งให้ก็ยิ่งมี กล่าวคือแจกเท่าไรก็ไม่มีหมด มีมาให้แจกอยู่เรื่อย ๆ ไม่มีอัตคัดขัดสน ไม่มีจนยาก

สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการ

ขอกราบอนุโมทนาบุญกับทุกท่าน

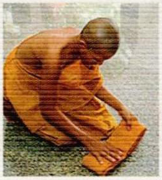
ผู้เติมเต็ม หัวใจชาวปากน้ำ

ให้อิ่มเอมบุญกุศลโดยทั่วกัน

บรรพชาสามเณร ๘๙,๐๐๐ รูป เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

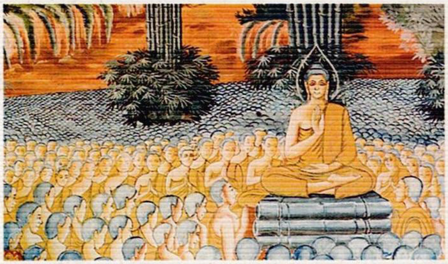

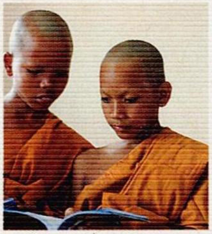

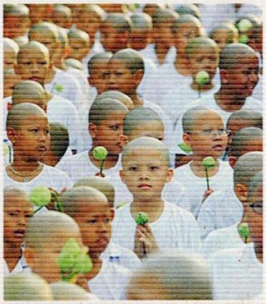

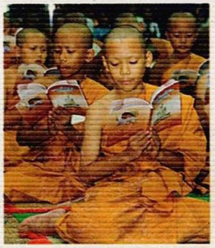

จังหวัดสมุทรปราการ โดยคณะสงฆ์จังหวัดสมุทรปราการ
สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสมุทรปราการ
สนับสนุนงบประมาณ โดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ